

ת"פ 5824/04/14 - מדינת ישראל נגד מ מ א

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 5824-04-14 מדינת ישראל נ' א (עציר)
בפני כבוד השופטת דבורה עטר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ מ א (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

ראשית דבר

1. אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק, המיוחסת לו באישום השני.

נגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו ארבעה פרטי אישום, המייחס לו ביצוע עבירות איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), (3 עבירות), תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק (2 עבירות), היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק, הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק, חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק, החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק ותקיפת שוטר, לפי סעיף 274(1) לחוק.

2. על פי כתב האישום בחודש אוקטובר 2013 או בסמוך לכך הכיר הנאשם את ק א.ילידת 1993 (להלן: "**המתלוננת**") ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו השניים בני זוג. במספר רב של הזדמנויות, הטיח הנאשם במתלוננת כי היא בוגדת בו ואיים עליה כי אם יש ממש בדבר, יפגע בה ובבני משפחתה.

האישום הראשון

במהלך חודש נובמבר 2013, במועד שאינו ידוע במדויק, התגלע בין הנאשם למתלוננת ויכוח, במהלך שיחה טלפונית שהתנהלה ביניהם, על רקע דרישתו של הנאשם לשוחח עם מכר, שהיה בחברתה, נוכח חשדו בדבר קשר רומנטי המתנהל ביניהם.

עמוד 1

מיד לאחר מכן, בסמוך לשעה. נענתה המתלוננת לדרישת הנאשם לפגוש אותו בבית אחותו בי. השניים שוחחו ובתגובה לכך שהמתלוננת העלתה חיוך על פניה, סטר לה הנאשם.

בהמשך, נפרדו דרכיהם של השניים. במהלך אותו הלילה התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת, מספר רב של פעמים וכן שלח לה מסרונים, בהם איים עליה כי יפגע בה ובמשפחה "וייקח את הוריה כבני ערובה."

(להלן: "האירוע הראשון")

האישום השני

ביום 20.3.14 בשעה. או בסמוך לכך, שהתה המתלוננת בביתה בי (להלן: **הבית**).

באותה העת התקשר אליה הנאשם וביקש לשוחח עימה. המתלוננת ציינה בפני הנאשם כי היא נדרשת לצאת מן הבית ובתגובה לכך איים עליה כי אם לא תמתין לבואו, יפגע בה ובהוריה.

לאור האמור התקשרה המתלוננת למוקד המשטרתי 100 ודיווחה על האירוע. בהנחיית השוטרים שהגיעו אל הבית, פנתה עם אביה (להלן: "**האב**") לתחנת המשטרה על מנת להגיש תלונה.

באותה העת הגיע הנאשם אל הבית והדבר הובא לידיעת המתלוננת. היא סבה על עקבותיה ובישיחה שקיימה עם הנאשם בבית, הביעה בפניו את רצונה להביא את הקשר ביניהם לכלל סיום.

בשלב זה עזב הנאשם את הבית ואולם שב אליו בסמוך לאחר מכן. הוא עמד מחוץ ליחידת דיור המשמשת למגורי המתלוננת (להלן: "**יחידת הדיור**") וצותת לשיחה שקיימה עם אחד ממכריה, נכנס פנימה וסימן למתלוננת בידו, סימן שחיטה על צווארו והטיח בה כי היא בוגדת בו.

בין השניים החלו חילופי דברים בסופם עזבו את הבית יחדיו לכיוון מגורי הנאשם בא. לאחר שהגיעו לא בעודם ישובים ברכבה של המתלוננת, נטל הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלה. כאשר ניסתה להשיבו לידיה, משך הנאשם בידו האחת בשערה ובשנייה אחז בלסתה בחוזקה ואמר לה כי "הוא לא פראיר". הנאשם שבר את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת והוסיף ואמר לה כי "הוא לא פראיר, מי שמתעסק איתו משלם ביוקר, כל אחד יגיע היום שלו."

(להלן: "האירוע השני")

האישום השלישי

ביום 22.3.14 בשעה, או בסמוך לכך, שהתה המתלוננת בבית. החל מאותה העת התקשר הנאשם ללא הרף, לשני מספרי הטלפון שהיו באותה העת ברשותה.

בשעה או בסמוך לכך, בעוד המתלוננת שוהה עם אימה (להלן: "האם") בחדר השינה של הוריה, הגיע הנאשם ליחידת הדיוור. האם שהגיעה למקום הבחינה בנאשם האוחז בידו בסכין, אותה נטל מחדרה של המתלוננת (להלן: "הסכין"). הנאשם השליך את הסכין מידו ודרש בהרמת קול, לשוחח עם המתלוננת.

המתלוננת אשר שמעה את צעקותיו של הנאשם התקשרה לאחיינו ש א (להלן: "ש") ולאחותו י א (להלן: "י"). וביקשה כי יגיעו אל הבית על מנת לסייע לה להרחיק את הנאשם מהמקום.

מיד לאחר מכן הגיע ש אל הבית. המתלוננת יצאה אל הגינה ופגשה בש ובנאשם. באותה העת איים הנאשם על המתלוננת "החשבון שלך איתי פתוח והוא רק התחיל". י שהגיעה גם היא למקום ניסתה למשוך את הנאשם אל רכבה על מנת להרחיקו מהמתלוננת.

באותה העת שלף הנאשם חפץ חד ודקר את המתלוננת שניצבה לצדו, בחוזקה בבטנה, באזור מותנה הימנית וזו צעקה בכאב כי נדקרה. מיד לאחר מכן נכנס הנאשם לרכבה של י והשניים עזבו את המקום.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרם למתלוננת פצע דקירה אשר גרם לה לחור בפלקסורה ההפטית, היא הובהלה לבית החולים "קפלן" ברחובות (להלן: "בית החולים") שם נותחה וחלק מן המעי שלה נכרת. המתלוננת אושפזה בבית החולים עד ליום 31.3.14.

(להלן: "האירוע השלישי")

האישום הרביעי

לאחר המתואר באישום השלישי דלעיל, בשעה 13:00 או בסמוך לכך, בעוד המתלוננת מאושפדת בבית החולים תחת שמירה משטרתית, הגיע הנאשם למקום כשהוא נושא סכין. קב"ט בית החולים אשר הבחין בנאשם הודיע לשוטרים על הגעתו. אחד השוטרים הודיע לנאשם על מעצרו והכניס אותו לניידת המשטרתית, בעוד הנאשם מתנגד ומנסה לברוח.

בהיותו בניידת החל הנאשם להשתולל, נגח בזכוכית המפרידה בין חלקה האחורי לבין מושב הנהג וקילל את השוטרים. בשלב זה נכנס לניידת השוטר אליאל אסולין (להלן: "אליאל") והוחל בנסיעה. במהלך הנסיעה נגח הנאשם בראשו של אליאל וזה, בתגובה לכך, אחז בראשו של הנאשם. הנאשם התכופף, נשך את אסולין בירכו השמאלית ולא הרפה, אלא אך לאחר ששוטר נוסף השתמש במכשיר הטייזר. כתוצאה ממעשי הנאשם נחבל אסולין בירכו הימנית.

(להלן: "האירוע הרביעי")

3. במענה לכתב האישום אישר הנאשם כי שהה בעת הרלוונטית במקומות המפורטים בכתב האישום ואולם כפר בכלל המיוחס לו.

תמצית עדויות התביעה

עדות המתלוננת

4. המתלוננת העידה כי הכירה את הנאשם ביום 28/10/13 בביתו של ש ידידה משכבר הימים ונרקם ביניהם קשר זוגי, אשר התנהל תחילה לשביעות רצונה ואולם בהמשך ביקשה להביאו לכלל סיום.
5. באשר לאירוע הראשון פירטה המתלוננת כי יום טרם התרחשותו, נפגשה עם הנאשם בביתו והודיעה לו כי ברצונה להיפרד ממנו והוא הביע את הסכמתו לכך.
- המתלוננת הוסיפה ופירטה כי עוסקת בתחום הזמרה ולמחרת היום, הגיעה כהרגלה, לאולפן ההקלטות (להלן: "האולפן"). שם פגשה את מנהלה המוסיקלי, ד ס (להלן: "ד") ואת ב העוסק גם הוא בתחום הזמרה (להלן: "ב"), שהכירה באמצעות ד.
- באותה העת התקשרה אליה י, עדכנה אותה כי הנאשם אינו כתמול שלשום וגם הנאשם יצר עימה קשר טלפוני. את שארע תיארה המתלוננת כדלקמן:

"עניתי לו לטלפון והוא שאל היכן אני ואמרתי שאני באולפן, הוא החל לצרוח ולהשתולל ואמר לי שאני יודע שאת שם עם בני ובני באולפן ואני רוצה לדבר איתו, אני לא הסכמתי והתחיל בינינו ויכוח קולני בטלפון וכשהוא ראה שאני לא מסכימה הוא התחיל להגיד לי אני נמצא כרגע בי, אני אבוא אליך הביתה, אני ארצח את ההורים שלך, אל תשחקי איתי את המשחקים האלה, אני רוצה לדבר איתך, הוא התחיל לצעוק ולהשתולל. בסופו של דבר ניתקתי את הטלפון ונכנסתי חזרה לאולפן והשיחה הסתיימה בזה שאמרתי לו אוקיי, אני אבוא לדבר איתו ושיחכה שאני אסיים את ההקלטות." (עמ' 13

לפרוטוקול ש' 23)

עוד תיארה המתלוננת כי עדכנה את ד בדבר וביקשה שלא להמשיך את יום ההקלטות ולשוב בהקדם אל הבית. כל אותה העת הנאשם לא חדל להתקשר וכשהתחוור לו שטרם עזבה את האולפן: **"הוא השתולל ואמר לי שהיא משחקת איתו משחקים ושאני אזהר"**. (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 1). לדבריה, לאחר שיצאו לדרכם נמנעה מלענות, בנוכחותו של בני, מחשש שיהא עד למריבה שתתחולל ביניהם, נוכח הסתייגותו של הנאשם מהקשר שנרקם ביניהם ותחושות הקנאה שחש. משלא ענתה לטלפון החל הנאשם לשלוח לה מסרונים מאיימים **"שהוא בי בדרך לבית שלי והוא ירצח את ההורים שלי והוא יודע שאני שקרנית ובוגדת. הוא אמר שהוא יקח את ההורים שלי בני ערובה וכדאי לי להזמין משטרה כי הולך לקרות משהו לא טוב"**. (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 9)

כן לדברי המתלוננת, נוכח ריבוי השיחות, התעניין בני לדעת בדבר זהות המתקשר וציינה בפניו כי המדובר בנאשם. ד אף עדכן אותו בדבר המריבה שהתגלעה ביניהם ועל כך כי הנאשם מבקש לשוחח עימו ובני ביקש ממנה לענות לשיחה ולהאזין לה באמצעות הרמקול.

המתלוננת המשיכה ותיארה: **"עניתי למ ושמתי אותו ברמקול, הוא התחיל לצרוח ושאל איפה אני נמצאת ושוב התחיל לאיים שהוא בדרך אלי הביתה ושירצח את ההורים שלי ושלא מעניין אותו גם אני אביא לו משטרה, הוא יקח אותם בני ערובה וששום שוטר לא מפחיד אותו ולא מעניין אותו. הוא שוב שאל עם מי נמצאת באוטו ואז ד עשה לי עם היד לא להגיד שאני איתו בגלל שהוא שמע את כל האיומים ושמ עצבני, הוא נבהל ולא רצה שאני אגיד איתו באוטו למרות שבתחילת הנסיעה אמרתי לו שאני עם ד והוא מחזיר אותי. הוא שאל איפה אני נמצאת ועם מי נמצאת וד סימן לי עם האצבע לא להגיד שאני איתו, התחלתי לגמגם ואמרתי לו שאני נמצאת עם אנשים והוא שאל מי האנשים שנמצאים איתי ואמרתי שאני לא מכירה אותם, שהם הורידו אותי שם ואמרו להם להחזיר אותי לי ואז מ אמר לי שהוא יודע שאני עם בני ואני שקרנית, ניסיתי לשכנע אותו שאני לא עם ד ולא עם בני באוטו ואז הוא ביקש לדבר עם אחד האנשים שנמצאים איתי. אמרתי לו בסדר ובני סימן לי עם היד לתת לו את הטלפון כדי שהוא יוכל לדבר איתו ובני לא אמר לו שהוא מדבר, אמר לו שם של מישהו אחר ומ התחיל לצעוק ולאיים איפה אתם, אני אבוא, אני אראה לכם מה זה, שאף אחד לא יתעסק איתו, אני ארצח את ההורים שלה. בקיצור כשהוא דיבר עם בני, בני אמר לו אחרי האיומים שהוא רואה בסה"כ ילדה מפוחדת וזה לא בסדר ושיעזוב אותי וייתן לי לחזור לבית והוא לא מבין מה הקטע שהוא מאיים על ההורים שלי, מאיפה זה בא בכלל. ככה הסתיימה השיחה ביניהם כשבני ניתק את הטלפון ומ בכל זאת המשיך להתקשר ולשלוח לי הודעות עם איומים שהוא בדרך אלי הביתה ושהוא ירצח את ההורים שלי שאני לא אשקר ושוב אותו סיפור."** (עמ' 14 לפרוטוקול ש' 21)

הוסיפה והעידה המתלוננת כי תיאמה עם י ועם ח בנו של הנאשם (להלן: "ח") להיפגש בביתה של י על מנת לעדכן אותם במתרחש. לדבריה: **"הגעתי לי ואחרי עשרים דקות חצי שעה ח ומ הגיעו. איך שהם הגיעו, ח נכנס ראשון בדלת וי ישר קראה לו לדבר איתו, יש לה חדרון כביסה ליד המטבח, עמדתי בפתח של**

המסדרון ומ התקדם לכיוון שלי בזמן שי וח דיברו בצד, אני מהמבוכה שלי חייכתי והוא בא ונתן לי סטירה. ברגע שהוא נתן לי סטירה צעקתי למה אתה מרים ידיים וישר ח ו רצו אליו, תפסו אותו והושיבו אותו על הספה ואמרו לו אל תרים ידיים, תפסיק. ניסינו לשבת ולפתור את הסיפור הזה כמו שצריך ללא הצלחה, עוד פעם התחילה שיחה קולנית ובסופה ח לקח את מ והחזיר אותו הביתה." (עמ' 16 לפרוטוקול ש' 21)

לדברי המתלוננת חששה לשוב לביתה פן הנאשם יממש את איומיו והתלוותה לבני לבית חברו בל. הנאשם הוסיף להתקשר ומשלא נענה, שלח מסרונים מאיימים "שהוא הולך לרצוח את ההורים שלי ושאני אזמין משטרה, שאני לא יודעת עם מי התעסקתי, שהוא ייקח את ההורים שלי בני ערובה והוא לא מפחד מאף שוטר, אני אשלם ביוקר על זה שהתעסקתי איתו." (עמ' 17 לפרוטוקול ש' 4)

6. המתלוננת הוסיפה ותיארה את מערכת היחסים בינה לבין הנאשם, לאחר האירוע הראשון כדלקמן: "מאותו יום התחילו לי 4 חודשים שהבן אדם הזה העביר אותי 7 מדורי גיהנום, הוא היה מתנהג אלי, הוא היה עושה בי שפטים, אני הרגשתי כל יום שאני נמצאת איתו שהבן אדם הזה כופה את עצמו עלי, אני הייתי איתו נגד רצוני והוא כל הזמן היה מאיים שהוא ירצח את ההורים שלי ואם אני אעשה איתו טעות זה יעלה לי ביוקר." (עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 25)

כמו כן: "... מה שהכי גרם לי להרגיש רע בכל הסיפור שבצעם הייתי שבויה לגחמות של הבן אדם הזה, אני הייתי תחת איומים ולא הייתי איתו מרצוני והייתי מוכנה לעשות כל דבר ולהגיד לו שאני אוהבת אותו ולא יודעת, לעשות כל דבר כדי שהוא לא יפגע בהורים שלי ובמשפחה שלי." (עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 11)

7. באשר לאירוע השני, תיארה המתלוננת כי הוזמנה להשתתף בחתונה של חברת המשפחה. באותו המועד, בשעת צהרים, התגלע בינה לבין הנאשם ויכוח, במהלכו, ביקשה לסיים את מסכת האימה והתרתה בנאשם לבל יגיע אל הבית, שאחרת תפנה למשטרה. עוד העידה המתלוננת כי הנאשם עורר את חששה. שכן נסער ואיים עליה כי יגיע אל הבית, על מנת לשים קץ לעניין. נוכח כך שיתפה את האם לראשונה, במסכת האיומים בה היא נתונה, מזה ארבעה חודשים והחשש כי יפגע בה ובבני משפחתה. עם ערב, מאחר והנאשם התקשר ללא הרף והאיומים לא פסקו, הזעיקו את המשטרה.

עוד תיארה המתלוננת כי השמיעה לשוטרים שהגיעו אל הבית, באמצעות הרמקול, את השיחה. הנאשם נשמע מאיים עליה וכן אומר כי אינו ירא מפני המשטרה ושוטרים הורו לה להגיע לתחנה על מנת להגיש תלונה.

המתלוננת עמדה על גרסתה זו גם במהלך חקירתה הנגדית, גם משהוצגה בפניה גרסת השוטר כי כל ששמע היה כי הנאשם מבקש ממנה לחדש את יחסיהם הזוגיים. המתלוננת העלתה סברה כי השוטר נמנע מלאשר כי שמע איומים, על מנת להציל את עורו נוכח המחדל, במהלכו הושארה לבדה, חרף החשש שהביעה כי הנאשם

יפגע בה.

המתלוננת הוסיפה והעידה כי היא והאב שמו פעמיהם לתחנת המשטרה. טרם הגיעם, עודכנה על ידי האם כי הנאשם הגיע אל הבית ומבקש ליישב את ההדורים בדרכי שלום ועל כן סבו על עקבותיהם. בשיחה שהתקיימה בנוכחות הוריה הוסכם כי יחסייהם יבואו אל קיצם, באופן מוחלט. הנאשם ביקש ממנה ללוותו אל הרכב, כשהוא ממרר בבכי. הוא הביע בפניה צער על השתלשלות הדברים, את רחשי אהבתו אליה ואת רצונו לשים קץ לחייו. כמו כן התנה את השתתפותה בחתונה בהבטחה כי תיפגש עימו בביתו לאחר סיומה.

המתלוננת הוסיפה והעידה כי לאחר שנפרדה מהנאשם, קיימה שיחה טלפונית עם ידיד ושמעה נקישות חזקות על הדלת החיצונית של יחידת הדיור. כשפתחה את הדלת הבחינה בנאשם, אשר ציין בפניה כי צותת לשיחה שקיימה והאשים אותה שהיא בוגדת בו. כמו כן נטל מידיה את הטלפון ושוחח עם הידיד, כשהוא מסמן על צווארו תנועת שחיטה. עוד לדברי המתלוננת, הנאשם סירב לעזוב את הבית ולאפשר לה ללכת לחתונה ודרש ממנה כי תתלווה אליו למלון בו התגורר. באותה העת התקשרה י ולאחר שהוברר לה כי הנאשם בחברתה, ביקשה ממנה לנסוע בעקבותיו, על מנת לוודא ששייב את הרכב בו נהג לבעליו, שכן הלה התרה שאם לא יעשה כן בתוך שעה, יפנה למשטרה.

המתלוננת הוסיפה ותיארה כי לאחר שהמשימה הושלמה, נכנס הנאשם לרכבה, הפיג את חששה וביקש לשוחח עימה. הם נסעו יחדיו לתחנת דלק מוארת ושוחחו ביניהם, על מי מנוחות. בתום השיחה הציעה לנאשם להסיעו למלון ואת שארע תיארה:

"כשהחזרתי אותו למלון באוטו שוב התעצבן ושוב קילל אותי ללא סיבה ואיים ללא סיבה, עצרתי ליד המלון היה מקום בבנייה חשוך יחסית. עצרתי את האוטו כי נבהלתי שהוא התלהם בלי שום סיבה. התחלתי לבכות ניסיתי להרגיע אותו ולהגיד לו די מספיק, הוא לא נרגע, ביקש את הנייד שלי ומה שקרה שהוא חיטט לו בוואץ אפ, ראיתי שנכנס להודעות שלא רצית שייכנס, ניסיתי לקחת את הטלפון והוא שבר לי אתה טלפון לשניים ואמר לי שיזרוק אותו בים. תקף אותי, תפס לי את הצוואר כך (מדגימה תנועת חניקה) משך לי את השיער אחורה, שחרר לי את הצוואר ונופף עם האצבע שלו מול הפנים שלי (מדגימה תנועת איום) שלא אתעסק איתו ושהוא לא מפחד מאף אחד וחבל שהוא יעשה משהו להורים שלי כי הם לא אשמים. אז כביכול יד מהאוטו במטרה לזרוק את הנייד לים. הסיים שלי היה אצלו, יצאתי החוצה ובכיתי, התחננתי שיחזור ויחזיר לי את הסיים שאוכל לדבר עם המשפחה שלי. בסופו של דבר הוא חזר והחזיר לי את הסיים של הנייד. אז החזרתי אותו לכיוון המלון. כשהגענו למלון עצרתי בחנייה וישבנו ברכב ודיברנו, פתאום הגיע ניידת, שאלה מה אנו עושים פה, אמרתי שאנו מדברים, השוטר ראה שאני בוכה ושאל הכל בסדר, אמרתי לו שכן. שאל את מה הוא בשבילי, מ אמר שהוא קרוב משפחה שלי, השוטר ביקש ת.ז. והוא אמר שאין לו. השוטר ביקש ממני רישיון רכב ובדק במסוף, הגיע עוד ניידת ובדקו את הרכב, אז הם החזירו את הרישיון, שאלו אם הכל בסדר בטוח, אמרתי שכן. חזרתי הביתה, מ הלך. בדרך הביתה מ שוב התקשר אלי והחליט שאני אשב ואדבר איתו ונעשה חשבון מה הוא חייב לי ומה אני חייבת לו. אמרתי לו שאני לא מוכנה שהוא כל פעם בא עם תירוץ אחר. אם אתה רוצה לסגור את הכסף תגיד לי כמה אתה רוצה ותעזוב אותי בשקט. הוא התעקש

שאני אגיע, לא היה מוכן להגיד כמה כסף הוא רוצה, התחיל עם קללות ועם האיומים ואמר שיגיע אלי הביתה וירצח את ההורים שלי." (עמ' 22 לפרוטוקול, ש' 5)

המתלוננת שללה את גרסת הנאשם כי באותה העת נקט הוא ביוזמה, על מנת להיפרד ממנה, בציינה: **"זה לא נכון, אני שוב אומרת, במשך 4 חודשים הייתי תחת איומים ממנו ויותר מזה אומר שבמשך 4 חודשים הרגשתי שבויה כאילו חטף אותי. הוא הביא אותו למצב שאני הרגשתי כאילו נאנסת. הייתי צריכה מהפחד לתת לו דברים שבחורה אחרת לא הייתה עושה."** (עמ' 25 לפרוטוקול, ש' 24)

המתלוננת הוסיפה ותיארה כי עם חזרתה אל הבית, התעוררה האם משנתה, למשמע הצעקות והוויכוחים עם הנאשם. לאחר שעדכנה אותה כי בכוונתה לנסוע עם האב אל הבנק, למשך כספים עבור הנאשם, על מנת שירפה ממנה, הוחלט כי אין מנוס מלהגיש תלונה.

לדברי המתלוננת שהתה בתחנת המשטרה שעות ארוכות על מנת לאפשר למשטרה לאתר את הנאשם. משלא אותר סירבה להצעה לשהות במעון לנשים מוכות וביקשה לבטל את התלונה ולשוב את הבית. היא הונחתה על ידי המשטרה, שלא לשהות ביחידת הדיור, להימנע מלשוחח עם הנאשם ולשוב ולפנות אליהם בכל מקרה חריג.

עוד לדברי המתלוננת כששבה אל הבית, הבחינה בש הממתין לה. הלה דיבר על ליבה שתבטל את התלונה והבטיח לה שהוא ובניו של הנאשם ייטלו אותו תחת אחריותם וירחיקו אותו מעליה. היא הודיעה לו כי אכן עשתה כן וש פנה לדרכו.

8. באשר לאירוע השלישי העידה המתלוננת כי מיד בסמוך לאמור לעיל, התקשרו השוטרים על מנת לוודא כי הכל כשורה ושוב והנחו אותה שלא לשהות בגפה ביחידת הדיור. על כן בילתה את הלילה בחדר השינה של הוריה, במחיצת האם. מאחר והנאשם לא חדל להתקשר, הזעיקה את המשטרה. היא ביקשה מהשוטרים שלא לעזוב את המקום והביעה את חששה שמא יפגע בה ובמשפחתה ואולם אלה סירבו לכך והורו לה לשתף פעולה עם המשטרה ולהגיע לתחנה, על מנת להגיש תלונה.

המתלוננת הוסיפה ותיארה כי בחלוף כעשרים דקות נשמע קול רעש מיחידת הדיור. האם ירדה לבדוק מה מקורו והבחינה בנאשם, אשר הרים את קולו ועמד על רצונו לשוחח עם המתלוננת. לדברי המתלוננת נענתה לבקשת הנאשם ופגשה בו. הוא ביקש להעתיק את מספרי הטלפון ששמר במכשיר הטלפון שהוחזר לרשותה וכן דרש כי לאחר מכן תמחק אותם ואת ההודעות ועשתה כדברו. המתלוננת תיארה כי הנאשם היה שרוי בסערת רגשות, הטיח בפניה כי היא משקרת ומטרתה להרחיקו ממשפחתו. על כן התקשרה לי ולש, על מנת שיעמדו בהבטחתם וירחיקו את הנאשם מן הבית.

את שארע לאחר מכן גוללה המתלוננת כלהלן:

"כאשר ש הגיע וישב עם מ אני יצאתי החוצה לדבר עם הכלות של הבנים של מ אשר התקשרו אלי ושאלו מה קרה. שמם אורטל ונטלי. דברתי אתם והוא אמר שהוא בא אלי הביתה וסיפרתי מה היה באותו הרגע, אמרתי לו שאני הולכת להגיש תלונה בחזרה וזה לא בסדר, ראיתי את י מגיעה מהשער של הגדר, באותו הרגע גם מ וש יצאו מדלת הבית. יש לנו שני שבילים, אחד בכניסה והשני מתפתל בצורת עיגול לדלת החיצונית של היחידה שלי. אני עמדתי בשביל שמתפתל לעיגול ושם דיברתי, כאשר ראיתי שמ מתקדם לדלת נעצרתי שם ולא התקדמתי יותר, מ יצא וש נעמד אחריו ומ הסתכל עלי ואמר לי "אל תדאגי יש לך איתי חשבון פתוח". כאשר הוא אמר לי את זה הוא הגיע לשער, י עומדת פה מחוץ לשער, אני בשביל והוא וש בשער, אז אני התקדמתי אליו לכיוון השער ושאלתי מה הוא אמר, אז הרגשתי שהוא נתן לי אגרוף בצד ימין במוותן, תפסתי את המותן ורצתי לכיוון החוץ. העוצמה הייתה חזקה ביותר, לא ראיתי ולא הספקתי לראות שיש לו משהו חד ביד, פשוט הרגשתי אגרוף ממש חזק, רצתי כמה צעדים קטנים תוך שאני תופסת את המותן ואז הרגשתי שאני לא יכולה לנשום, היו לי כאבי תופת. התחלתי לצעוק, י וש הכניסו אותו לתוך האוטו, י נסעה עם מ, ש בא אלי ואמר לי "מה יש לך" הייתי מקופלת אמרתי לו "אני לא יכולה לנשום" הוא אמר לי "תזיזי את היד אני רוצה לראות מה יש לך" אז ראיתי שהוא דקר אותי וכל הבטן שלי נשפכת החוצה. שמתי את היד בחזרה כדי לסתום והלכתי באיטיות לכיוון החצר, שם הרגשתי שאני הולכת לאבד הכרה צעקתי שיביאו לי מים והתקשרתי למשטרה והודעתי שנדקרתי ושישלחו ניידת. הגיעו שני אמבולנסים אחד טיפול נמרץ ואחד מד"א, אח"כ הניידת הגיע, משום פינו אותו לבית החולים, שם הייתה שמירה עלי של שני שוטרים כי עוד לא תפסו את מ, אחרי שהגעתי לבית החולים שאלתי איפה ההורים שלי והם אמרו לי שהם בחקירה, שאלתי שוב והבנתי שאבא שלי סיים את החקירה, ביקשתי שישימו ניידת ליד הבית כי יש לי הרגשה שהוא יחזור אלינו הביתה. השוטר לא הקשיב לי ואמר שאם הוא יחזור הביתה זה היה לשים לעצמו כדור ברגל ואחרי כמה זמן לא זוכרת כמה, התקשרתי לאמא שלי כדי לשאול איפה היא, היא הייתה על רמקול והשוטרים שמעו, היא הייתה בדרך הביתה כאשר באה להכנס הביתה היא צעקה "מה אתה עושה פה באיזו זכות אתה פה" אז השוטרים הבינו שהוא שם, הבנתי שתפסו אותו מחוץ לחדר שלי ואת זה אני לא יודעת זה מה שהשוטרים אמרו." (עמ' 24 לפרוטוקול, ש' 8)

המתלוננת אישרה כי הניחה את הסכין, על השידה שלצד מיטתה, ביחידת הדיור, לצרכי הגנה עצמית, במידת הצורך.

במהלך החקירה הנגדית שבה המתלוננת והבהירה כי תחילה סברה שהנאשם היכה בה באגרופו ורק לאחר מכן התחוויר לה כי דקר אותה. היא עמדה על גרסתה זו גם משעומתה עם האמור באחת מהודעותיה "א"י הוא דקר אותי" בצינה: "זה לא נכון. בחקירה השוטרים לחצו עליי פעם אחר פעם שמסרתי עדות להגיע לעיקר ולספר רק מה שרלוונטי, אז אם סיפרתי שלפני זה חשבתי שהוא נתן לי אגרוף אולי זה לא היה רלוונטי לו להכניס את זה לעדות שלי כי הם כל הזמן אמרו שאין להם זמן. יכול להיות שמי שכתב את העדות, זה לא כמו פה שכל מילה נכתבת, הם בוחרים מה להכניס ומה לא." (עמ' 54 לפרוטוקול, ש' 23)

המתלוננת אישרה כי בשום שלב, לא ראתה במו עיניה, את הנאשם או חז בידו בסכין אלא שמעה זאת מהאם.

9. במהלך עדותה התבקשה התייחסותה של המתלוננת למכתב שכתבה לנאשם ואשר הוצג על ידו בחקירה במשטרה (להלן: "המכתב") והיא השיבה כדלקמן: "לפי מה שזכור לי אני כתבתי את המכתב לא הרבה זמן לפני אירוע הדקירה כאשר המצב החמיר בינינו. כתבתי שם שאני אוהבת אותו ושאת רוצה שהוא יבין אותי כי הוא ממרמר אותי כי הוא לא נותן לי להיות עם חברות שלי ולחיות כמו ילדה בגיל שלי. כתבתי שאני רוצה שהוא יבין אותי ושגם עברה לי מחשבה בראש להתאבד. בגלל שהייתי במצב של חוסר אונים ולא ידעתי מה לעשות ואיך להביא אותו לכך שירד ממני ויעזור אותי, הייתי מוכנה להגיד לו כל דבר ולעשות עליו כל מיני פסיכולוגיות כאלו ואחרות, כמו לומר שאני רוצה להתאבד או לומר לו שאני אוהבת אותו כדי שאם זה להתאבד אולי הוא יבהל ויגיד שזה לא בשבילי ויעזוב אותי, או כאשר אמרתי שאני אוהבת אותו רציתי שיבין שאני לא רוצה שום דבר רע בשבילו כדי שיבין את הצורך שלי לא להיות איתו, כדי שיעזוב אותי ויפסיק לאיים עלי." (עמ' 26 לפרוטוקול ש' 16)

בחקירה הנגדית ציינה המתלוננת כי אמנם לא כתבה במפורש במכתב שהנאשם כפה את עצמו עליה או נקט כלפיה באלימות ואולם הביאה לידי ביטוי, בין השורות, את המצוקה בה היתה שרויה וכן ציינה את מפח הנפש שהוא גורם לה. באשר לסברה שהעלתה "אולי הבעיה אצלי", הסבירה: "כשאני כתבתי את זה היה כדי לעשות לו סוג של פסיכולוגיה שאם אני אאשים את עצמי אז הוא ישחרר ממני." ובאשר לכתוב "מ תכבד אותי..." הבהירה: "הייתי מוכנה לעשות הכל, מכרתי את הגוף שלי כי אני פחדתי מהבן אדם הזה, אם היו באים אל הילדה שלך ואומרים לה שהם מאיימים עליה מה היית עושה? פעם ניסיתי לדבר איתו, פעם לדבר איתו שאפנה למשטרה, מה שרציתי שבסה"כ יעזוב אותי (מרימה את קולה). כל הפעמים שדיברתי איתו לפני המכתב זה לא עזר אז העדפתי לכתוב לו שאני אוהבת אותו אולי הוא יעזוב אותי ושיבין שאני לא רוצה לפגוע בו ולעשות לו רע ושיעזוב אותי בשקט." (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 3)

בהתייחס לחתימת המכתב "באהבה גדולה נשיקות ק..." הבהירה המתלוננת בחקירה הנגדית: "לא חשבתי שאגיע למצב כזה, שאצטרך לעמוד במצב שאדם דקר אותי ושיאשימו אותי שדקרתי את עצמי. כתבתי לו "בנשיקות חמות" רק שיבין מבזה מרוב שהתייחס אלי בגועל נפש אז כאשר כתבתי מכתב ניסיתי לפייס אותו אלי, אולי אחרי זה ובין אותי והיה מוכן להקשיב לי אולי יעזור אותי בשקט ויבין שהקשר לא בשבילי. כאשר ניסיתי בשיחות זה נגמר בצרחות ואלימות מילולית בעיקר." (עמ' 31 לפרוטוקול, ש' 15)

המתלוננת שבה וציינה בחקירה הנגדית כי המשיכה את מערכת היחסים עם הנאשם ואף נותרה ללון במחיצתו, נוכח חששה מהאיומים, כי אם לא תעשה כן ירצח את הוריה. לדבריה העניין מוצא ביטוי במכתב בציינה "תכבד את הרצון שלי להיות עם המשפחה שלי ועם החברים שלי".

עוד ציינה המתלוננת בחקירה הנגדית כי מעבר לכך שהנאשם נקט כלפיה באובססיות ואיים עליה, נוכח רצונה להביא את הקשר לכלל סיום, עשה כן בין היתר נוכח חששו כי היא בוגדת בו. היא הסבירה את הטרניה שהביעה בפני הנאשם, במכתב, על היחס המזלזל שהיא זוכה ממנו: "במשך כל התקופה הזאת ניסיתי לדבר עם הבן

אדם הזה ולבוא בדרכים כדי שיעזוב אותי ויפסיק לאיים עלי וירד לי מהחיים. מצד אחד כתבתי לו מכתב שאני אוהבת אותו, מצד שני ניסיתי לדבר שהוא מתייחס אלי בזלזול וגם זה לא עזר. מה שזה צריך להראות לך באיזו מצוקה הייתי ואיך ניסיתי לפייס אותו, הייתי חסרת אונים, ילדה בגיל שלי שעברה דבר כזה, אני עומדת פה בנס, זו הפעם הראשונה שאני בבית משפט. הייתי במצב של חוסר אונים במיוחד בקטע של העדויות שלא הכל נכתב ונאמר, אני עברתי טראומה קשה. זה לא מובן שאני עומדת פה ומעידה." (עמ' 42 לפרוטוקול, ש' 3)

10. המתלוננת העידה בנוסף כי טענה בכזב, במהלך שירותה הצבאי, כמאבטחת מתקנים, כי ניסתה לשים קץ לחייה, על מנת לשנות את תפקידה הצבאי, כך שיתאפשר לה להמשיך בעיסוקה כזמרת (להלן: "אירוע ההתאבדות").

במהלך החקירה הנגדית אישרה המתלוננת כי בדתה את אירוע ההתאבדות מליבה ואולם שללה מכל וכל כי המדובר בדפוס התנהגות הטבוע בה, בעטיו לא תמנע מדבר שקר, על מנת להשיג רווח משני.

המתלוננת פירטה כי בדתה את אירוע ההתאבדות בעצת חברתה. עוד לדבריה, הודתה ששיקרה, באופן מיידי, בפני סגן מפקד הבסיס, אשר הגיע על מנת ליטול את נשקה האישי. ואולם חרף הודייתה נשלחה לבדיקה פסיכיאטרית, כחלק מ"נוהל התאבדות".

בהמשך החקירה הנגדית עומתה המתלוננת עם נתונים העולים מתיקת האישי הצבאי. היא אישרה כי שיקרה לקב"נית, שאימה בפני הוריה, לשים קץ לחייה, גם טרם שירותה הצבאי באמצעות בליעת כדורי רטלין ואף כי הופנתה על ידם נוכח כך, לטיפול פסיכיאטרי. לדברי המתלוננת עשתה כן על מנת ליתן משנה מהימנות לאירוע ההתאבדות.

המתלוננת עמדה על גרסתה כי למיטב הזכור לה, חזרה בה מכוונתה להתאבד וציינה בפני גורמי הצבא כי בדתה זאת מליבה, באופן מיידי וכך טענה גם בפני אביה, על מנת שיסיר דאגה מליבו. עוד לדבריה, לו ביקשה להסתיר דבר מה, לבטח היתה נמנעת מליתן את הסכמתה להעביר להגנה את כלל החומר הנוגע לכך.

11. במהלך החקירה הנגדית הופנתה המתלוננת להודעותיה במשטרה ונתבקשה התייחסותה לעובדה כי כלל המתואר בעדותה בבית המשפט, באשר לפעולות שנקטה על מנת להיפרד מהנאשם, לא מצא בהן את ביטויו. המתלוננת הבהירה כי נדרשה על ידי החוקר להתמקד בעיקר.

המתלוננת העידה בנוסף כי חלקה עם י בלבד את המצוקה בה היתה שרויה בעקבות מסכת האיומים שהשמיע כלפיה הנאשם ופעמים, שיתפה עימה י פעולה ודיברה על ליבו של הנאשם לסיים את הקשר בכבוד ולחדול מהאיומים. עוד לדברי המתלוננת, נהיר לה, כי כיום, תיטה י לצידו של הנאשם ותעיד

לטובתו.

המתלוננת עמדה בנוסף על גרסתה כי הביעה בפני הנאשם את חוסר שביעות רצונה מהקשר ביניהם וביקשה לסיימו, במהלך 4 החודשים, שקדמו למועד הדקירה ואולם הנאשם מנע ממנה, באיומים, לממש את רצונה. המתלוננת הבהירה כי הדבר נפקד מהודעותיה במשטרה מאחר והתבקשה על ידי גורמי החקירה להתמקד בעיקר.

בהקשר למועד בו בחרה לשתף את הוריה במסכת האיומים שהיא חווה ציינה המתלוננת:

"שבמשך 4 חודשים האדם הזה מעבר לזה שהוא דקר אותי פיזית הוא כל יום היה דוקר אותי בנשמה, הוא הרג אותי ולא השאיר לי תקווה של בחורה בת 20, הוא גמר לי את הנפש. במשך 4 חודשים אם בתך חס וחלילה תעבור כזה דבר, יום אחד היא לא תקום ותחליט שאין לה כוח? אז יום אחד זה קרה לי. הרגשתי שאין לי כוחות להתמודד מבחינה נפשית והחלטתי שאני שמה לזה סוף." (עמ' 42 לפרוטוקול, ש' 12)

המתלוננת אישרה כי שיתפה את הנאשם ואת י באירוע של הטרדה מינית שחוותה בעברה (להלן: **"האירוע שבעבר"**) ואולם שללה כי ביקשה להתנקם במבצע, באמצעות הנאשם. עוד לדבריה, תיארה במשטרה כי חוותה הטרדה מינית ואולם החוקר נקט בלשון "אונס". כמו כן ציינה כי לא מצאה לנכון לתקנו נוכח חוסר הבנתה בהליכי החקירה, כמו גם היעדר רלוונטיות לאירוע בגינו הגישה את התלונה ואף נוכח כך כי היתה שרויה בערפול חושים ותחת השפעה של משככי כאבים.

עדוּתָה של האם

12. האם העידה כי הביעה את התנגדותה לקשר הזוגי שנרקם בין הנאשם למתלוננת עוד בחודש נובמבר 2013, עת נודע לה דבר קיומו לראשונה ואולם ללא הועיל. עוד לדבריה, הקשר נמשך בלא שגילתה בו כל מעורבות, עד ליום 20.3.14, עת סיפרה לה המתלוננת, כי היא חוששת מפני הנאשם ומאוימת על ידו שאם תנתק עימו את הקשר, ירצח את הוריה.

באשר לאירוע השלישי תיארה האם כי בעת שהמתלוננת והאב היו בדרכם למשטרה, נקש הנאשם על דלת יחידת הדיור והיא פתחה בפניו את הדלת. באותה העת עדכנה את המתלוננת בדבר הגעת הנאשם והיא והאב סבו על עקבותיהם, טרם הגשת תלונה. עוד לדברי האם, בשיחה שהתנהלה בינה לבין הנאשם ביקשה ממנו כי יכבד את רצונה של המתלוננת לסיים את מערכת היחסים ביניהם. כן לדבריה, המתלוננת חזרה על רצונה זה, בפני הנאשם, במהלך שיחה שהתנהלה ביניהם בנוכחותה ובנוכחות האב והנאשם הביע את הסכמתו לכך.

האם הוסיפה והעידה כי עזבה את הבית בדרכה לחתונה. המתלוננת התלוותה לנאשם לבקשתו, ואמורה היתה להצטרף אליהם לחתונה, מאוחר יותר. משלא הופיעה שלחה לה מסרון והתעניינה לפשר הדבר ואף ציינה בפניה כי **"מי שמרחם על אנשים רעים סופו שיתאכזרו אליו"**. בדיעבד הסתבר לה כי המסרון לא הגיע ליעדו מאחר והנאשם שבר את מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת. בחקירה הנגדית הבהירה האם כי הביעה במסרון את חששה כי הנאשם יממש את איומיו וידקור וירצח אותם. ולא הביעה את החשש שמא יחדשו את קשריהם.

הוסיפה ותיארה האם כי המתלוננת שבה אל הבית בשעה 04:30 כשהיא נרעשת ומפוחדת וסיפרה לה כי הנאשם מאיים עליה שירצח אותם. כמו כן סיפרה לה כי הנאשם שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה ונתן לה תחתיו, את מכשיר הטלפון הנייד הישן שלה, שהפקידה בידיו. בנוסף התחוור לה כי הנאשם סוחט את המתלוננת כספית, שכן שמעה אותה אומרת לו **"אבל מ מה אתה רוצה? טוב כמה כסף? אין לי, יש לי"**

עוד תיארה האם כי היא והמתלוננת פנו לתחנת רחובות על מנת להגיש תלונה ושהו במקום מספר רב של שעות. המתלוננת סירבה להצעה שהוצעה לה לשהות במעון לנשים מוכות, מחשש שמא יגיע הנאשם אל הבית בהעדרה ויפגע בהם. טרם יצאו את התחנה בדרכן הביתה, הונחתה המתלוננת על ידי הגורמים המשטורתיים שלא לשהות ביחידת הדיור, מחשש שהנאשם יגיע אל הבית ויפגע בה וכך עשו.

כן לדברי האם, החל מהשעה 04:30, התקשר הנאשם ללא הרף ועל כן הזעיקו את המשטרה. השוטר שהגיע אל הבית, עמד על כך כי המתלוננת תפנה לתחנת המשטרה להגיש תלונה ואולם זו סירבה לכך, מחשש שמא יממש הנאשם את איומיו ויגיע אל הבית בהיעדרה ויפגע במשפחה.

האם העידה כי לאחר שהשוטר הלך לדרכו, בשעה 07:00, נשמעה דפיקה מכיוון יחידת הדיור. עם הגיעה למקום הבחינה בנאשם כשהוא אוחז בידו בסכין מטבח בצבע שחור, שהיתה מונחת במקום ובעת שהבחין בה השליכה מידיה על המזרון. בתגובה לשאלתה מה פשר מעשיו במקום ומי הקנה לו את הרשות להיכנס, החל הנאשם להרים את קולו וציין כי המתלוננת הרסה את מכשיר הטלפון שלו וביקש להעתיק את מספרי טלפון שהיו בו. לדברי האם נענתה לבקשתו והפקידה בידיו את הפתק (ת/20) על מנת שיעשה כן. הנאשם העתיק את מספרי הטלפון בעודו מרים את קולו וטוען כי המתלוננת הרסה את חייו ומשפחתו.

האם ציינה כי באותה העת התקשרה המתלוננת לי על מנת שתגיע אל הבית ותרחיק את הנאשם וכן יצאה מהבית על מנת לשוחח עם כלתו של הנאשם. הנאשם אשר סיים את מלאכתו ציין בפניה **"שאם הייתי רוצה לפגוע בכם הייתי מביא גלון נפט ושורף אתכם חיים בבית"** ויצא מן הבית. מספר דקות לאחר מכן ראתה את המתלוננת רצה לעבר הבית, כשהיא מחזיקה בצד גופה וצועקת מכאב **"שהיא קיבלה אגרוף והוא קיפל אותה"**. כשהזיזה את ידה, ביחד עם ש.הבחינה בחתך דק ובדיעבד הסתבר שהנאשם גרם לחתך במעיה.

האם הוסיפה וציינה כי לאחר האירוע התחוור לה הנזקים שגרם הנאשם ליחידת הדיור. הוא שבר את תריס העץ שעל החלון וכן חתך את המזרון לכל אורכו, כמתועד בתמונות שהעבירה לגורמי החקירה.

כן העידה האם כי לאחר שהבהילו את המתלוננת לבית החולים שבה אל הבית וראתה את הנאשם, יושב בחצר, בחברת האב. בעת שהנאשם הבחין בה, עזב את המקום.

13. במהלך החקירה הנגדית שבה וציינה האם כי רק ב-20/03/13 סיפרה לה המתלוננת לראשונה כי הנאשם מאיים עליה שירצח את הוריה, נוכח רצונה להיפרד ממנו. עוד לדבריה, באותה העת לא הביאה המתלוננת לידיעתה כי האיומים נמשכים מזה 4 חודשים ונסיבה זו נודעה לה לאחר אירוע הדקירה. בהתייחס לגרסתה במשטרה כי הרקע לאיומים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת, היה חשדו כי היא בוגדת בו ציינה האם כי המתלוננת העלתה בפניה את טענת הנאשם כי היא בוגדת בו וגם הנאשם טען כאמור בפניה במהלך שיחה שקיימו ביניהם. עוד לדבריה, המתלוננת ציינה בפניה בנוסף שהיא רוצה להיפרד ממנו וכי הוא מאיים שירצח אותם.

בהתייחס לאמור בהודעתה במשטרה כי בעת שהנאשם הבחין בה השליך את הסכין מידו והיה נהיר לה כי לא התכוון לעשות בו שימוש, שללה האם כי אמרה כאמור, בציינה כי לבטח לא ידעה מה מתחולל בראשו.

בהתייחס לאמור בהודעתה במשטרה כי הנאשם הרים את קולו, שלא על מנת לאיים אלא הביע את מצוקתו, נוכח העלילות שהעלילה עליו המתלוננת בפני בני משפחתו, תחת לכבד את רצונו ולסיים את הקשר בדרכי שלום, ציינה האם: **"אבל מי שרוצה לסיים עניין בכבוד לא בא וצורח ומשתולל בבית וזורק זרק את המכשיר טלפון ואת כל האלימות הזאת, אנחנו אנשים מאוד רגועים אנחנו לא רגילים לאלימות מילולית ולא לשום דבר."** (עמ' 79 לפרוטוקול ש' 22)

עדות של האב

14. באשר לאירוע השלישי העיד האב כי התעורר משנתו ושמע את הנאשם מבקש לקבל מהמתלוננת את מספרי הטלפון בעלי החשיבות בעבורו. המתלוננת נענתה לבקשתו והם יצאו החוצה בעוד הוא והאם נותרים בבית. בסמוך לאחר מכן נכנסה ק אל הבית, טענה כי "קיבלה אגרוף חזק", הבחין כי היא מדממת ובהמשך הוברר לו כי נדקרה.

האב הוסיף ותיאר כי לאחר אירוע הדקירה, בשעת ערב, הגיע הנאשם אל הבית והוא

פתח בפניו את הדלת. את שארע תיאר כדלקמן:

"אז אמרתי לו איפה אתה רוצה לשבת בחצר או בפנים אמר בחצר ישבנו בחצר ואז מ

אמר לי תשמע אני מתנצל אם נפגעתם ממני או זה וק נפגעה ממני אני מתנצל אם קרה

משהו זה, ואמרתי לו אתה רוצה לשתות משהו? אמר לי, הצעתי לו הבאתי וודקה שתינו

וודקה איזה שתי כוסיות כל אחד אני והוא,

ש: אוקי היה משהו עם כסף בוא תספר בבקשה.

ת: כן ואז שאל אותי איפה ק אמרתי לו ק בבית חולים ואז אמרתי לו ראיתי שהוא שואל על ק וזה מה שלומה וזה אמרתי לו אם אתה רוצה כסף אפילו אני אתן לך הוצאתי שטר של 200 שקל אמרתי לו סע הנה אתה יכול לנסוע לבית חולים.

ש: אוקי.

ת: הנה 200 שקל אתה יכול לנסוע לבית חולים. (עמ' 137 לפרוטוקול ש' 14)

האב עמד על גרסתו כי הפקיד את הכסף בידי הנאשם על מנת שיוכל לנסוע לבית החולים. זאת חרף האמור בהודעתו במשטרה, כי הפקידו בידיו, על מנת שיעזוב את המקום במונית לביתו וכלל לא היה מודע לכוונת הנאשם לנסוע לבית החולים ואף לא הציע לו כאמור.

בנסיבות אלה הוכרז האב כעד עוין והותר לב"כ המאשימה לחוקרו בחקירה ראשית כנגדית. האב עמד על גרסתו זו ושלל כי חזר בו מגרסתו במשטרה, נוכח חששו מהנאשם. לדברי האב הפקיד את הכסף בידי הנאשם על מנת שיוכל לנסוע לבית החולים, הגם שדקר את המתלוננת, בנאיביות ומאחר והלך שבי אחרי נימת הפיוס של הנאשם.

15. בחקירה הנגדית אישר האב כי עד לאותו המועד לא שמע מפני המתלוננת כי הנאשם נוקט כלפיה באלימות פיסית או מילולית. כמו כן אישר האב כי הנאשם הביע את התנצלותו על האפשרות שפגע בכבודם.

עדותה של נופר, אחותה של המתלוננת (להלן: "האחות").

16. האחות העידה בהקשר למהלך הדברים עובר לאירוע השלישי, כי הנאשם הגיע אל הבית, בעת שהמתלוננת והאב היו בדרכם למשטרה להגיש תלונה. היא והאם התקשרו אליהם על מנת שישבו על עקבותיהם והמתינה בחברת האם עד הגיעם.

עמוד 15

האחות הוסיפה והעידה כי למחרת היום קמה משנתה ושמעה את האב משוחח עם הנאשם.

האב סיפר לה בסערת רגשות כי הנאשם מבקש להגיע אל הבית והיא נטלה את הטלפון

ושוחחה עימו, כמפורט להלן:

"...לקחתי את הטלפון כאילו לדבר עם מ אז הוא אמר לי, אמרתי לו שזה אחותה הוא

אמר לי עם מי אני מדבר אמרתי לו זאת אחותה של ק הוא אמר לי אני רק רוצה את

המספרי טלפון, אני רק רוצה את המספרי טלפון שהם ברשותה של אחותך שתוציא לי אותם

מהטלפון וזה. אמרתי לו אין שום מספרי טלפון אתה אמרת לה למחוק אותם אמרת לה

למחוק אותם וגם שברת לה את הטלפון אז הוא אמר לי לא היא משקרת ואתם מנסים להזיק

לי בזה שאתם לא נותנים לי את המספרי טלפון אם מנסים להזיק לי ומי שמזיק לי אני

מזיק לו. זה פחות או יותר מה שהוא אמר.

ש: נאמרו עוד דברים בשיחה?

ת: מי שמזיק לי, אז אמרתי לו זה הכבוד שלך שאתה מאיים על ילדה בת 19 משהו כזה. אז הוא אמר לי אני לא מאיים אני אבוא ואני אעשה מה שאני צריך לעשות אז אמרתי לו תבוא מחכה לך פה ניידת וזהו....אתם רוצים מלחמה תקבלו מלחמה אני אבוא מה שאני רוצה אתם מנסים , אני אבוא ואני אעשה מה שאני צריך ומי שאני מזיק לי אני מזיק לו..." (עמ' 114 לפרוטוקול ש' 31)

לדברי האחות מיד עם סיום השיחה התקשרה למוקד המשטרתי ועדכנה אותם בדבר כוונתו

של הנאשם להגיע אל הבית בסיום יום העבודה, כמפורט בת/5.

17. בחקירה הנגדית ציינה האחות כי היתה מודעת למערכת יחסים שמקיימת המתלוננת עם דודו של ש ואולם לא היתה מעורה בפרטים. עוד לדבריה, ביום החתונה שמעה לראשונה מהאם כי הנאשם מאיים על המתלוננת. כמו כן ציינה האחות כי הנאשם לא איים עליה בשיחה שקיימה עימו והיה ניסיון לסיים את העניין על מי מנחות.

עדות של ד

18. ד העיד כי במסגרת עיסוקו הוא מייצג אמנים בתחום המוסיקה. לדבריו, הכיר את המתלוננת משחר נעוריה, בעת שנטל חלק במיזם להקמת להקת נוער בעיר י ובשלב מאוחר יותר, החל לייצגה.

ד תיאר כי כחודש לפני שהמתלוננת נדקרה הבחין כי אינה כתמול שלשום. משהתעניין לפשר הדבר סיפרה לו שרקמה מערכת יחסים עם בחור בשם מ. כמו כן טענה בפניו כי הדברים בשליטה ואולם היא מפוחדת. המתלוננת סירבה לפרט מה מקור החשש או ליידע את הוריה בעניין.

בהמשך תיאר ד כי המתלוננת היתה אחוזת תזזית והתקשתה להתמקד בשירה. משביקש לדעת האם היא מאוימת השיבה: " ...שלא פעם זה קרה זה היה רגע לפני אלימות פיזית ושאלתי אותה את שולטת במצב? אז היא אמרה לפי התגובה לא הבנתי מה קורה שם. לפי דעתי זה אני לא יודע עד היום מה קרה שם והיא סיפרה לי על איזה סיטואציה שהם היו באיזה בית מלון אני לא יודע מה נגמר שמה ואיך נגמר שם,

ש: שמה היה בבית מלון?

ת: שהיה צעקות ואיומים ואני לא יודע מה קרה שם באותו זמן אבל היא חזרה מאוד מאוד לא רגועה, יום למחרת היא התקשרה אליי אוויר מתנשף כזה אמרתי לה מה קרה היא אמרה לי אל תשאל מה עברתי בלילה וכולי וכולי וזהו." (עמ' 126 לפרוטוקול ש' 16)

19. באשר לאירוע הראשון, העיד ד כי בעת הרלוונטית, בשעת ערב, שהה באולפן ביחד עם בני והמתלוננת. המתלוננת יצאה מהאולפן, שוחחה בטלפון ונשמעו צעקות. כשחזרה, הבחין שהיא רועדת כולה ולשאלתו לפשר הדבר, השיבה המתלוננת כי אינה יכולה לשתף אותו, מפאת מצבה הנפשי הנסער. המתלוננת לא שבה עוד להקליט וזמן קצר לאחר מכן, סיים בני את ההקלטה ושלושתם יצאו לדרך.

ד ציין כי הנאשם לא חדל להתקשר ושמע את חילופי הדברים בינו לבין המתלוננת באמצעות הרמקול כדלקמן:

"נסענו בדרך ואני שמעתי אותו בטלפון אני פה אני מחכה לך בי איפה את איפה את

היא אומרת אני בדרך ד לוקח אותי בדרך כמה זמן? את משקרת לי זה לא נכון זה כן נכון.

טוב אני בדרך לאולפן אמרנו לו כבר יצאנו אנחנו כבר יוצאים יצאנו לדרך נסענו בדרך

ושמעתי בטלפון כל מיני סימפטומים מאיימים כאלה ואחרים,

ש: מה למשל?

ת: אני, זה הסוף שלך אני לא יודע מה אני, חבל על על הזמן או צרחות כאלה ואחרות ואמרתי לבני תשמע,

ש: בוא תנסה בכול זאת כי אתה במשטרה מתייחס לאופי האיומים ששמעת,

ת: זה אופי מאוד מאיים זה הסוף שלך את מתה אני חוזר על זה לא פעם את לא תתני לי לעמוד בצד בגשם אני פה בי. מחכה לך מחכה לך מחכה לך.

ש: האיומים הופנו כלפיה באופן אישי?

ת: כמה שאני זוכר זה היה כלפיה וכלפי המשפחה כלפי ההורים. ואז באותו רגע ק השתבשה עליה דעתה פשוט איבדה את העשתונות, לא לא אל תעשה זה והיא עצרה בצד התחילה לבכות בצורה שאי אפשר היה להרגיע אותה ואמרתי לה מה? היא אומרת לא לא זה ההורים שלי הכי חשובים לי עליי כבר לא אכפת לי ההורים שלי יותר חשובים לי אז בני אמר אוקי ברגע שתהיה שיחה הבאה אני אקח את הטלפון. (עמ' 123 לפרוטוקול ש' 29)

עוד לדברי ד, באותה העת ביקש בני לשוחח עם הנאשם ודיבר על ליבו כי יכבד את המתלוננת ורצונותיה וירפה ממנה.

ד העיד בנוסף כי הנאשם התקשר אליו מספר פעמים וביקש את מספר הטלפון של בני על

מנת לשוחח איתו ולאחר שקיבל את רשותו של ב, נענה לבקשתו. כן לדבריו, כחודש לאחר

מכן, עזב בני את הארץ ושב רק כחודש לאחר הדקירה.

20. בחקירה הנגדית פירט ד כי הבחין בשינוי בהתנהלותה של המתלוננת, כחודש לאחר שהחל הקשר עם הנאשם. עוד לדבריו הנאשם נהג באובססיות כלפי המתלוננת. הוא ביקש לדעת את תכניתיה ומיקומה בכל עת וטען בפניה כי היא משקרת, בעת שציינה בפניו כי היא באולפן.

ד ציין כי למיטב זכרוננו, שמע את הנאשם, מאיים על המתלוננת כי הוא בדרכו להוריה, ימים ספורים טרם אירוע הדקירה. הוא הופנה לאמור בהודעתו במשטרה, כי הנאשם השמיע את האיומים, בשיחה ברכב, כארבעה חודשים טרם אירוע הדקירה וטען כי המועד המדויק אינו זכור לו ואולם עמד על אמיתות הגרסה.

עוד הופנה ד להודעתו במשטרה ולכך כי באותה העת לא הביא לידי ביטוי את תוכן האיומים ששמע, כפי שתיאר בבית המשפט והשיב: **"אני לא רגיל לסיטואציות מסוג הזה כולל העובדה שאני נמצא פה ולהיות במקום הזה ולכן מבחינתי במשטרה באותו רגע אני לא האמנתי בכלל אגיע לעדות חשבתי שזה משהו שהוא לא כזה, ריאתי היא נדקרה היא אושפזה יש עובדות נגמר העניין ובאיומים עצמם זה מה שזכור לי באותו רגע אבל מן הסתם אם הייתי נזכר כמו היום אני מניח שהיו דברים אחרים."** (עמ' 131 לפרוטוקול ש' 25)

עדויות של י

21. באשר לאירוע השלישי העידה י, כי הוערה משנתה על ידי האם והוזעקה אל הבית. כשהגיעה לחצר הבית, הבחינה בנאשם היוורד לעברה ובמתלוננת ההולכת הנה והנה ומשוחחת בטלפון. את שארע תיארה כדלקמן:

"כאשר אני באתי יש מדרגה אחת ויורדים למדרגה, אני עצרתי את האוטו, הייתי עצבנית ונסערת, התעוררתי משינה, לא שטפתי פנים, ישר באתי, ראיתי את מ יורדת את המדרגה ואמרתי לו "בן זונה בוא תעלה לאוטו" משכתי אותו ואז ראיתי את ק מדברת בטלפון. ק כאשר היא מדברת בטלפון היא הולכת, היא יכולה ללכת רחובות שלמים כאשר היא הולכת. נכון ששמעתי אותה צועקת, אבל לא זוכרת בדיוק מה. בגלל שראיתי אותו עומד מולי ראיתי את הידיים שלו. ראיתי שהוא לא נתן לה כלום בידיים, אבל לא ראיתי את הרגליים אז אמרתי שאולי הוא נתן לה בעיטה באותו הזמן."

(עמ' 61 לפרוטוקול מיום 21.12.14, ש' 18)

לדברי י ביקשה להסיע את הנאשם לתחנת המשטרה, מאחר והובא לידיעתה כי המתלוננת התלוננה נגדו במשטרה, יום קודם לכן. ואולם טרם עלה הדבר בידה, ירד מהרכב.

י אישרה אמנם את האמור בהודעתה במשטרה כי המתלוננת עוררה את בהלתה בעת שהתקשרה אליה, בלחץ וסיפרה לה כי הנאשם נכנס אל הבית. עם זאת טענה כי לו אכן כך היו פני הדברים לבטח היתה יוצאת לדרך באופן מידי ולא משהיה עד לאחר קבלת שיחת טלפון נוספת מהאם.

22. י הוכרזה כעדה עוינת ונחקרה על ידי ב"כ המאשימה בחקירה ראשית כנגדית. נטען בפניה כי המתלוננת התקשרה אליה בשעה בלתי שגרית בבוקרו של יום השבת, נוכח הבהלה שאחזה בה למראה הנאשם שהגיע אל הבית וביקשה לממש את ההבטחה שניתנה לה על ידי בני המשפחה, כי יהיו

ערבים לשלומה. יפה ציינה כי אינה מודעת לכל הבטחה כאמור. כמו כן ציינה כי אין בעובדה שביקשה מהמתלוננת לאפשר לה לשוחח עם הנאשם באומרה: **"תני לי את הבן זונה"**, כדי להעיד מאומה על אודות הילך רוחה, אלא המדובר באופן התבטאותה הרגיל. עוד לדברי יפה, קיללה את הנאשם דווקא בעת שהבחינה במתלוננת הזועקת מכאב, מאחר ורגזה על כך שנאלצה להתעורר בשעה מוקדמת זו.

י ציינה כי לא ראתה היכן עמד הנאשם בעת שהמתלוננת הרימה קול זעקה ואולם לא שללה כי עמדו בקירוב זה לזו ועל כן סברה כי בעט בה.

י שללה כי ביקשה להסיע את הנאשם לתחנת המשטרה מאחר ופגע במתלוננת אלא עמדה על גרסתה כי ביקשה לעשות כן, נוכח הגשת התלונה יום קודם לכן, כמו גם מתן אפשרות לנאשם להעלות את טענתו כי המתלוננת לקחה ממנו את מכשיר הטלפון שלו.

23. בחקירה הנגדית נתבקשה התייחסותה של י להגדרתה במשטרה את הנאשם והמתלוננת כאובססיביים. היא הבהירה כי המתלוננת נהגה באובססיביות כלפי הנאשם. קנאתה התעוררה נוכח רצונו של הנאשם לשקם את הקשר בינו לבין גרושתו ונוכח חשדה כי רקם מערכת יחסים עם אחרת ועל כן נהגה לבקרו מידי יום ולהתקשר אליו שוב ושוב, כל אימת שלא ענה.

י שללה כי הנאשם הביע רחשי קנאה או אובססיביות כלפי המתלוננת והראיה כי המתלוננת בילתה בגפה עם חברותיה, הגיעה לבקרה בגפה והמשיכה בעיסוקיה המקצועיים באולפן.

י עמדה על גרסתה כי לא היתה עדה לכל אלימות מצידו של הנאשם כלפי המתלוננת ושללה כי סטר לה בביתה. לדבריה, המתלוננת לא שיתפה אותה בכל גילויי אלימות מילולית מצידו של הנאשם כלפיה, עוד לדברי יפה נוכח היותה קורבן לאלימות בעברה, לא היתה עוברת על כך בשתיקה. עוד לדבריה, לו אכן היה ממש בטענות המתלוננת, לבטח היתה נוקטת יוזמה להביא את מערכת היחסים ביניהם אל קיצה.

24. בהודעתה במשטרה מיום 22.3.14, ת/24, ציינה יפה כי הנאשם והמתלוננת ביחסי זוגיות מזה מספר חודשים ומגלים אובססיביות זה לזה. לדבריה, בשעה 07:00 התקשרה אליה המתלוננת וציינה בפניה בלחץ **"י, י הוא נכנס לי הביתה"**. יפה ציינה כי נבהלה ואמרה לה: **"תני לי את הבן זונה"**. הנאשם ענה לשיחה והיא גידפה אותו. באותה העת הנאשם והמתלוננת ביקשו בצעקות כי תגיע. יפה פירטה כי השתתתה בציינה: **"בהתחלה לא רציתי ללכת אני עם סוכרת גבוה מאד וכולסטרול גבוה עם התקפי חרדה עוד מאתמול אני לא רוצה למות בגללו ובגלל שהוא מלחיץ אותי"**. (ש' 5). יפה ציינה בנוסף כי הגיעה אל הבית רק לאחר שהנאשם שב והתקשר וגם האם התקשרה וביקשה ממנה להגיע.

יפה תיארה: "שהגעתי לבית של ק עם הרכב יצאתי מהרכב וראיתי את מ יורד את המדרגה וראיתי את ק צועקת איה איה ותופסת את הבטן התחתונה שלה ואני יצאתי מהרכב שלי וצעקתי וקיללתי את מ, חשבתי שמ בעט בה, מ בא ללכת ואני משכתי את מ מהיד והוא צעק "תעזבי אותי תני לי ללכת" ואני משכתי אותו בכוח לרכב שלי והוא ישב ברכב במושב הקדמי והתחלתי לנסוע איתו ברכב ושהגעתי כמעט למשטרה בי מ קפץ מהרכב ואני המשכתי לנסוע אחריו, הוא רץ לעיוון המספרה." (ש' 7)

י ציינה כי לא ראתה את הנאשם תוקף את המתלוננת אלא הבחינה כי אוחזת במותנה ומקללת את הנאשם. כמו כן הביעה את רצונה כי הנאשם יאוחר.

25. בהודעתה במשטרה מיום 27.3.14, ת/25, אישרה י כי הנאשם והמתלוננת הגיעו לביתה על מנת לדון ביחסיהם, כמפורט באישום השני ואולם שללה כי היתה עדה לגילויי אלימות מצידו של הנאשם כלפי המתלוננת באותה העת או כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם סטר לה.

י חזרה על גרסתה באשר לנסיבות האישום השלישי והוסיפה כי כאשר התחוויר לנאשם כי בכוונתה להסיעו לתחנת המשטרה "קפץ" מרכבה וניסיונותיה לאתרו עלו בתוהו. לדברי י, הנאשם לא אחז בדבר בעת שעלה אל הרכב. עוד לדבריה, עודכנה כי הנאשם דקר את המתלוננת, עם הגיעה לתחנת המשטרה, בעקבות ש.

עדות של ש

26. ש העיד כי מצוי בקשרי ידידות עם המתלוננת והנאשם הוא דודו. את שארע באירוע השלישי תיארה כדלקמן:

"התקשרה אלי בבוקר ק, אמרה לי שהוא אצלה בבית, הלכתי לק כדי לנסות לראות מה קורה, הגעתי, ראיתי אותם יושבים ומדברים, עומדים לצאת החוצה, יצאנו החוצה, אני ומ וק, יצאנו מהבית שלה, היה לי טלפון, דיברתי, פתאום אני שומע אותה צועקת "איי איי". הלכתי אליה, ראיתי שיש לה דם עם חתך, שאלתי מה קרה והיא אמרה הוא דקר אותי. לא הבנתי איך זה קרה כל כך מהר, לקחתי מגבת וכיסיתי לה את המקום." (עמ' 71 לפרוטוקול מיום 21.12.14 ש' 18)

27. בחקירה הנגדית שלל ש כי היה עד לגילויי אלימות שהם, פיסית או מילולית מצידו של הנאשם כלפי המתלוננת או הוריה. הוא שלל כי המתלוננת טענה בפניו כאמור, או כי התרשם כי הנאשם אלים או אובססיבי כלפיה.

עדוּתוֹ שֶׁל רֵ"מ שֶׁר (להלן: "ר")

28. רז, המשמש כסייר בתחנת י, העיד בהקשר לאירוע השני, כי הוזעק אל הבית ביום 20.3.14 בשעה 19:45 והעלה על הכתב את מהלך הדברים, כמפורט בדו"ח הפעולה **ת/8**.

רז ציין כי פגש במתלוננת אשר הביעה בפניו את חששה מפני הנאשם, אשר ממאן לנתק את הקשר ביניהם והפנה אותה לתחנת רחובות להגיש תלונה. עוד לדבריו, באותה העת שמע באמצעות הרמקול שיחת טלפון שהתקיימה בין המתלוננת לנאשם.

ביום 31.3.14 ערך רז את המזכר **ת/9**, לבקשת החוקר זוהר סאלם ובו פירט את שארע. עלה כי המתלוננת ציינה בפניו כי הנאשם ממאן לנתק עימה את הקשר והיא חוששת מפניו והוא שב ומאיים עליה ועל משפחתה. עוד עלה כי באותה העת התקשר הנאשם ורז שמע באמצעות הרמקול, כי הוא חוזר ומפציר במתלוננת ליישב עימו את ההדורים ולחזור אליו. עוד לדבריו רז, בשלב מסוים הביעה המתלוננת בפני הנאשם את סירובה להיפגש עימו ואף ציינה בפניו כי תתקשר למשטרה ובתגובה לכך אמר הנאשם "שהוא שם זין על המשטרה".

29. במהלך החקירה הנגדית התבקשה התייחסותו של רז לטענת המתלוננת כי היה עד לאיומים שהשמיע הנאשם וציין כי לו אכן כך היה הדבר היה מוצא את ביטויו במזכר.

עדוּתוֹ שֶׁל רֵ"ק אֶלּוֹן שִׁמְעוֹנִי (להלן: "שמעוני")

30. שמעוני המשמש כמפקד תחנת משנה י, הגיע אל הבית לאחר אירוע הדקירה והעלה על הכתב את מהלך הדברים, עובר לאירוע הרביעי, במזכר שערך, **ת/16**.

הוא ציין כי עם הגיעו אל הבית הבחין במתלוננת המטופלת על ידי צוות מד"א ובמהות הפציעה שנגרמה לה. בשיחה שקיים עמה ציינה בפניו כי ניסתה לנתק את הקשר עם הנאשם ואולם מאחר והמשיך להטרידה, לא הביאה את כוונתה לכלל מימוש. עוד לדבריה, כשגמלה בליבה ההחלטה לנתק את הקשר, החל הנאשם לאיים עליה. עוד תיארה המתלוננת **"שתוך כדי ויכוח היא הרגישה משהו, לא ראתה סכין, פתאום ראתה את הפציעה"**.

לדברי שמעוני, מחמת התרשמותו בדבר רמת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהנאשם, החליט כי המתלוננת תהיה בבית החולים, תחת שמירה מתמדת. כמו כן נקט בפעולות על מנת לאתר את הנאשם והפיץ את תמונתו לגורמי הביטחון בבית החולים למקרה שיגיע למקום.

שמעוני תיאר בנוסף כי בהמשך דווח לו שהנאשם הגיע לבית החולים ועדכן את השוטר שאבטח את המתלוננת

לתגבר את ערנותו ולהיערך למעצרו. ואכן, בסמוך לכך הודע לו כי הנאשם נעצר בבית החולים וכן כי במהלך מאבק שהתנהל עמו בניידת, נתפסה סכין.

31. במהלך החקירה הנגדית אישר שמעוני כי עודכן בדבר הגעת הנאשם אל הבית, לאחר אירוע הדקירה ואף הביע טרזניה בפני האב, על כי לא מצא לנכון לעדכנו בדבר, בזמן אמת. עוד לדברי שמעוני האב סיפר לו כי הנאשם הביע בפניו את צערו וכן כי חזר לא במונית.

שמעוני שלל מכל וכל כי האב סיפר לו שהפקיד בידי הנאשם כסף על מנת שיבקר את המתלוננת. לדבריו, לו אכן היה האב טוען בפניו כאמור, לבטח לא היה נוקט בפעולות לאיתור הנאשם בדרכו לא.

עדות של רס"ר מאור תחיא (להלן: "מאור")

32. מאור אשר שימש בעת הרלוונטית כסייר משטרה, הוזעק לאחר אירוע הדקירה לבית החולים, על מנת לגבות את הודעתה של המתלוננת והופקד על אבטחתה נוכח המסוכנות שנשקפה לה מצדו של הנאשם והחשש שיגיע לבית החולים.

את מהלך הדברים גולל מאור בדו"ח פעולה שערך, ת/8. לדבריו, זמן מה לאחר הגיעו, הודיע לו קב"ט בית החולים כי הנאשם הגיע לבית החולים כשהוא נסער ומחפש את המתלוננת. כן לדברי מאור, התלווה לקב"ט וזיהה את הנאשם על פי תמונה שהיתה ברשותו. הוא הודיע לנאשם על סיבת מעצרו וכבל אותו מאחורי הגב בשל מסוכנותו. כמו כן ליווה את הנאשם לניידת, בלא שהנ"ל הביע כל התנגדות והכניסו כדי לכבול אותו ברגליו. באותה העת החל הנאשם להשתולל, לגדף ולהטיח את ראשו בניידת ומנע ממנו מלערוך עליו חיפוש ראשוני. בנסיבות אלה מצא לנכון להזעיק עזרה ואכן הגיעו למקום, השוטר עמיחי סגולי (להלן: "סגולי") שנהג בניידת ושוטרים נוספים.

עוד לדברי מאור, הסיע את הנאשם בניידת בה נהג, כששני שוטרים נוספים ישובים לצדו.

הנאשם התנגד לעריכת החיפוש לאיתור כלי תקיפה, נשמעו צרחות של מאבק, קללות ואליאל ביקש ממנו לעצור את הניידת בצד הדרך מאחר והנאשם נושך אותו.

מאור תיאר כי מאחר והנאשם נעל את לסתותיו על ירכו של אליאל וסירב להרפות, לא היה מנוס מלנטרל אותו באמצעות אקדח הטייזר.

מאור תיאר בנוסף כי לאחר שעלה בידיהם להשתלט על הנאשם, דיווח לו אליאל, תוך כדי נסיעה לכיוון התחנה, כי מצא בכיסו של הנאשם סכין מטבח בעלת ידית מעץ.

עוד תיאר מאור כי הנאשם המשיך להשתולל, לקלל ולתקוף את השוטרים גם בחדר ההמתנה בתחנה והיווה סיכון להם ולעצורים אחרים ועל כן נעשה שימוש נוסף בטייזר, שלאחריו הנאשם חדל ממעשיו.

מאור שלל את טענת הנאשם בדבר התנהלות תוקפנית כלפיו בצינו: " **ממש לא. ההיפך, בהתחלה באנו בדרכי נועם, הסברתי לו יפה לשתף פעולה, הוא היה כנראה עם כל המתח שנוצר, אולי שתה, לא הרחתי אלכוהול, אולי לקח משהו, אדם שפוי לא מתנהג כך.**"

33. במהלך החקירה הנגדית ציין מאור כי הכיר את סגולי, המשמש כמתנדב משטרה, לראשונה, במהלך האירוע והתחוויר לו כי סובל מלקות שמיעה.

מאור שלל מכל וכל את גרסתו של סגולי כי סיפר לו שמצא את הסכין ליד הניידת בזמן שהנאשם היה בחדר המעוכבים ועמד על גרסתו כי הסכין נתפסה על ידי אליאל, במהלך הנסיעה.

כמו כן שלל מאור את גרסת הנאשם כי נשך שלא במכוון, אלא בעת שהשוטרים דחפו את ראשו בכוח לעבר ברכיו של אליאל. לדברי מאור השוטרים הורידו את ראשו של הנאשם, בניסיון להשתלט עליו לאחר שהחל בנשיכה ולא הרפה ועל מנת למנוע המשך תקיפתם ועל כן גם נעשה השימוש בטייזר.

עדות של אליאל

34. אליאל המשמש כשוטר סיור, הוזעק לבית החולים, לאחר מעצרו של הנאשם והעיד בהקשר לאירוע הרביעי, כמפורט בדו"ח הפעולה שערך, **ת/12** ובמזכר **ת/13**.

אליאל תיאר כי נכנס לניידת, בה ישב הנאשם, כשהוא אזוק בידיו ורגליו והתיישב לימינו, במושב האחורי. באותה העת הבחין בתפיחות בכיס מכנסיו של הנאשם וביקש לערוך עליו חיפוש. הנאשם החל להשתולל, הטיח את ראשו בשמשה המפרידה בין המושב האחורי ושל הניידת, לבין הקדמי, היטה אותו שמאלה וימינה וניסה לנגוח בראשו. עוד לדברי אליאל בתגובה לכך אחז בראשו של הנאשם והלה כופף אותו לעבר רגלו השמאלית והחל לנשוך אותו בירכו. הנאשם לא הרפה גם משאחז בצווארו, אלא אך לאחר ש מאור עשה שימוש באקדח הטייזר. אליאל ציין בנוסף כי באותה העת הבחין בסכין בעלת ידית מעץ, הנשמטת מחלקם האחורי של מכנסיו של הנאשם, לשטיוחן הניידת ו מאור הרימו. כן ציין שהנאשם המשיך להשתולל כל הדרך עד התחנה.

35. בחקירה הנגדית עמד אליאל על גרסתו ושלל את טענת הנאשם כי במהלך החיפוש כופף אותו ודחף את ראשו לעבר ברכו. לדבריו, באופן זה אף היה נמנע ממנו לממש את תכלית החיפוש ולחפש בכיס מכנסיו של הנאשם. עוד שלל אליאל כי נמנע מהנאשם לשחרר את לסתותיו מברכו, מחמת השימוש

בטייזר, בצינו כי לא נעשה שימוש בחיצי הטייזר אלא אך בשוקר החשמלי.

אליאל שלל את גרסתו של סגולי כי לדברי מאור, מצאו את הסכין ליד הניידת, לאחר שהנאשם נלקח לחדר המעוכבים.

36. בחקירה החוזרת הבהיר אליאל כי הנאשם נגח בו ונשך אותו במכוון. עוד הבהיר כי הנשיכה קדמה לשימוש בטייזר.

עדוּתו של רס"ב אלי פרג' (להלן: "פרג')

37. פרג' המשמש כסייר במשטרת י ערך את דו"ח הפעולה, ת/10א', ביום 21.3.14. עלה כי באותו המועד בשעה 10:00 לערך, הוזעק אל הבית. כשהגיע שוחח עם האב אשר מסר לו כי ביתו הגיעה לתחנת המשטרה ברחובות על מנת להגיש תלונה כנגד הנאשם, אשר מאיים עליה נוכח רצונה לנתק את יחסיה עימו. פרג' התקשר לנאשם שסירב למסור פרטים בדבר מיקומו והורה לו להגיע לתחנת רחובות ונענה בחיוב.

תמצית עדויות ההגנה

עדוּת הנאשם

38. הנאשם העיד כי הכיר את המתלוננת במפגש משפחתי בבית אחיו. בהמשך נרקם ביניהם קשר זוגי הדוק, במהלכו הגיעה המתלוננת לבקרו, מידי יום, במלון בו התגורר ובסופי שבוע, נותרה ללון במחיצתו.

לדברי הנאשם, מספר חודשים לאחר מכן, סיפרה לו המתלוננת בבכי כי בעברה, נפלה קורבן למעשה אונס. היא הראתה לו ב"פייסבוק" במי המדובר וביקשה כי ינקום את נקמתה ויפגע בו. עוד לדברי הנאשם, באותה העת התחוויר לו כי המתלוננת טוותה את מערכת היחסים הזוגית עימו ממניעי כדאיות בלבד ויחסיהם הזוגיים התערערו. כן לדבריו, גם עם בני, רקמה המתלוננת מערכת יחסים, ממניעי כדאיות בלבד, נוכח היותו שותפו של ד באולפן ההקלטות.

39. באשר לאישום הראשון תיאר הנאשם כי סיכם עם המתלוננת שימתין לה בי על מנת שתסיעו לא. משהשתהתה, התקשר אליה פעם נוספת וטענה בפניו כי יצאה מהאולפן ובדרכה עם ד, להסיע את ב לביתו. בחלוף זמן מה התקשר אליה פעם נוספת והמתלוננת ציינה בפניו כי תגיע בתוך מספר דקות. בהמשך, התקשרה אליו והודיעה לו כי היא בחברת מאן דהוא אחר ולא תגיע. אותו אחר שוחח עימו

בטון מאיים וניתק את השיחה וגם המתלוננת נמנעה מלענות לו.

הנאשם אישר כי באותו הערב נפגש עם המתלוננת, בביתה של י ואולם שלל מכל וכל כי נקט כלפיה באלימות פיסית או מילולית, כמיוחס לו. לדבריו, המתלוננת ביקשה ליישב עימו את ההדורים ואולם טענה כי האדם שאיים עליו בטלפון אינו מוכר לה והובא על ידי ד, כמשקיע כספי. רק יומיים לאחר מכן סיפרה לו המתלוננת כי המדובר בבני וטענה שפעל שלא על דעתה. לדברי הנאשם הסיק כי בני פעל כאמור, נוכח חששו כי יהא בקשר שנרקם בין הנאשם למתלוננת, כדי להוביל לריחוק בקשר ביניהם.

הנאשם העיד בנוסף כי בעת שהחל לעבוד, חשה המתלוננת כי יחסיהם אינם כתמול שלשום. בדיעבד אף הוברר לו כי עשתה שימוש בקוד של מכשיר הטלפון שהעבירה לשימוש, על מנת לעקוב אחר השיחות שקיים ומסרונים ששלח. כמו כן ובעת שהוברר לה כי רקם מערכת יחסים עם אחרת, פתחה במסע נקמה.

הנאשם שלל מכל וכל כי איים על המתלוננת. לטענתו, ביקש להביא את הקשר עימה אל קיצו ואולם לדאבונו, נכנע לתחנוניה של המתלוננת להימנע מכך.

40. באשר לאישום השני העיד הנאשם כי המתלוננת התקשרה אליו ללא הרף, חרף בקשתו להניח לו ולאפשר לו לממש את תכניתו להסתפר. משלא ענה, התחננה בפניו, במסרונים ששלחה לו כי יענה. משהתקשרה פעם נוספת דרש ממנה בכעס כי תניח לו.

לדברי הנאשם לאחר שהסתפר, התקשר למתלוננת וזו ביקשה את עזרתו ליישב את ההדורים בינה לבין ד, נוכח סירובו של זה האחרון לאפשר לה להקליט באולפן. עוד לדבריו, ביקש להיות למתלוננת לעזר ועל כן התקשר לד וביקש להיפגש עימו, ביחד עימה והלה נענה לבקשתו. לאחר שהתקשר למתלוננת על מנת לעדכן אותה בדבר, אמרה לו **"נמאס לי אני הולכת למשטרה"** ולא פירשה.

את שארע לאחר מכן תיאר הנאשם כדלקמן:

"נסעתי לי הגעתי אליה לבית, נכנסתי אליה, ישבתי עם אימא שלה שהייתה בבית, אימא שלה התקשרה אליה אמרה לה תקשיבי מ פה, אם את בדרך למשטרה אז תחזרי, בואי נסגור את זה פה בצורה מכובדת, ובאמת היא חזרה, ישבנו דיברנו, סגרנו את הנושא מבחינתי, שכל אחד הולך לדרכו וכל אחד ימשיך מפה את חייו ולא רוצה קשר איתה ולא כלום. ואז שבאתי לצאת אמרתי לה ק אני יכול לדבר איתך 2 דק' ב-4 עיניים, היא אמרה לי כן, יצאנו ישבנו ברכב, וה-2 דק' התארכו לשעתיים, ואחרי זה הייתי צריך להחזיר את הרכב שאיתו באתי, והיא אמרה לי אתה רוצה שאני אסע אחריך לא, אמרתי לה בסדר, הגעתי לא, וחיכיתי איזה חצי שעה היא לא באה, התקשרתי אליה, היא הייתה גם בשיחה ממתינה, והיא לא ענתה מס' פעמים, ונסעתי אליה לי כשבאתי אליה נכנסתי אליה ליחידת דיור, זה בית שיש בו יחידת דיור עם כניסה צדדית, ושמעתי אותה מדברת עם ידיד שלה אליצור שהיא סיפרה לי

שהוא בן משפחה שלה, ואני יודע שהוא קצין משטרה. כשאני באתי היא הייתה מתוך החדר שמעתי אותה שהיא מדברת איתו ואומרת לו תקשיב, אני לא יודעת מה לעשות, מצדי שייכנס לבית סוהר, ואז דפקתי לה בדלת, שדפקתי בדלת היא אמרה לו אליצור הוא פה הוא פה, אמרתי לה אז מה תסיימי את השיחה מה את עושה צחוק, לקחתי את מכשיר הטלפון דיברתי עם אליצור, אמרתי לה תביאי לי אני אחליף איתו מספר מילים וכך היה, והחזרתי לה את הטלפון והיא ניתקה את השיחה, ואז היא יצאה עם הרכב שלה לכיוון א." (עמ' 189 לפרוטוקול ש' 20)

הנאשם שלל כי סימן לעבר המתלוננת סימן שחיטה על צווארו, שאחרת לבטח, לא היתה המתלוננת יוצאת את ביתה המוגן ומתלווה אליו לא. כמו כן שלל הנאשם מכל וכל כי השמיע איומים שהם כלפי המתלוננת או הוריה או כי שבר את מכשיר הטלפון של המתלוננת או את כרטיס הסיים.

הנאשם תיאר את שארע בהמשך כדלקמן:

"הגענו לא, היא אמרה לי בוא נעלה אלייך, אמרתי לה לא הקשר בינינו הסתיים, אז היא שאלה אותי איפה נשב, אמרתי לה שנשב באוטו, וכשהיא שאלה איפה נחנה? אמרתי לה תחני איפה שאת מרגישה הכי בטוחה בעולם, והיא באמת חנתה בתחנת הדלק שם, ואחרי זה מהתחנה היא נסעה משם לאחד החופים שם בא לא רחוק מהמלון שהייתי בו, וישבנו דיברנו היא התחילה לבכות, אמרתי לה ק בבקשה תניחי לי הקשר בינינו הסתיים, ואז היא התחילה לבכות, היא אמרה לי בבקשה מ תסכים שאני אבוא אלייך מחר בערב, אמרתי לה די ק אני לא אהיה פה שבת, היא התחננה שאני אאפשר לה ואמרתי לה לא, ירדתי מהרכב, הלכתי ואז היא התחילה לצעוק מ תחזור בבקשה תוך כדי שהיא בוכה, היו פעמיים 3 כאלה, ואחרי זה בפעם הרביעית ירדתי ולא עניתי לה, ואז היא ירדה מהאוטו ונפלה ברצפה והתחננה שאני אחזור, חזרתי הרמתי אותה לאוטו ישבתי איתה אמרתי לה ק די תניחי לי אל תעשי את זה קשה יותר ממה שזה, היא אמרה לא בבקשה תסכים שאני אבוא מחר בערב פעם אחרונה, אמרתי לה טוב בסדר, היא אמרה יאללה אני אקפיץ אותך, זה ממש קרוב למלון. היא הקפיצה אותי, וכשהגענו למלון בו אני מתאכסן, באה משטרה בדיוק, וביקשו ממנה את רישיון הנהיגה, והשוטר ראה אותה שהיא הייתה בוכה, השוטר שאל אותה אם היא בסדר, היא אמרה כן, הוא שאל אם את בטוחה, והיא אמרה לו כן והוא רצה לברר פרטים ושאל מי אנחנו, לקח את רישיון הנהיגה שלה. לאחר כ-20 דק' הגיעה עוד ניידת לשם, שאין לי מושג לאיזו מטרה, אבל ירד שוטר יותר מנוסה, והוא בא אמר לו מה הסיפור? הוא בדק את המסמכים ראה הכל בסדר. ואז אני ירדתי, אמרה לי ק תן לי את הטלפון שהבאתי לך, נתתי לה את מכשיר הטלפון, היא אמרה לי בבקשה תתקשר אליי עד שאני אגיע הביתה, זה היה משהו שהוא לא חריג, זה היה שגרת שכל פעם שהיא הייתה אצלי והייתה הולכת לפנות בוקר, כי אביה היה צריך את הרכב לעבודה, אז היא הייתה הולכת ממני ב-4 או 5 לפנות בוקר, ותמיד הייתי איתה בקשר בטלפון עד שהיא מגיעה הביתה, ואומרת לי שהכל בסדר.

היא אמרה לי להתקשר אלי עד שהיא תגיע אמרתי לה בסדר, אמרתי לה ק מחר שאת באה יש לי אצלך 2000 ₪ תמיד הייתי משאיר אצלה כסף, ואמרתי לה תיקחי מזה כל יום, לדלק ולסיגריות

בשבילה, היא הייתה חיילת משוחררת.

אמרתי לה מחר כשאת באה תביאי איתך את הכסף ותיקחי מפה את הדברים שיש לך אצלי." (עמ' 190 לפרוטוקול ש' 25)

41. באשר לאישום השלישי תיאר הנאשם כי הגיע אל הבית, השכם בבוקר על מנת להעתיק מהטלפון הנייד של המתלוננת שהיה בשימוש את מספרי הטלפון הנחוצים לו. הוא נכנס ליחידת הדיור, כמנהגו בעבר, דרך החלון ואחז בידו בסכין, שנטל מהשידה ואשר הונחה על ידי המתלוננת לצרכי הגנה עצמית. בעת שהאם נכנסה ליחידה השליך את הסכין על המיטה ונכנס אל תוך הבית.

הנאשם הוסיף ותיאר כי באותה העת שהו בבית, המתלוננת והוריה. בסערת רגשותיו נוכח כך כי המתלוננת פנתה להגיש נגדו תלונת שווא במשטרה, הרים את קולו לעבר המתלוננת וביקש לדעת את פשר הדבר. המתלוננת טענה בפניו כי עשתה כן נוכח סערת הרגשות אליה נקלעה והביעה את התנצלותה. באותה העת ביקש ממנה להעתיק את מספרי הטלפון ואולם המתלוננת טענה בפניו בכזב כי מחקה אותם. לאחר שביקש לקבל לידיה את הטלפון הנייד והוברר לו כי המספרים לא נמחקו, החל להעתיקם. באותה העת אמרה לו המתלוננת כי י מבקשת לשוחח עימו וכשהתקשר אליה, החלה י להשתולל ולצעוק ועל כן ניתק את השיחה.

עוד תיאר הנאשם כי בעודו עוסק במלאכת ההעתיקה הגיע ש אל הבית והוא והמתלוננת יצאו אל החצר. כאשר סיים, יצא גם הוא אל החצר, אשר היתה ריקה מאדם ופנה לעבר השער. כשיצא מהשער פונה שמאלה, הבחין במתלוננת המשוחררת בטלפון. כשהמשיך להתקדם הבחין ברכבו של ש ובקרבת מקום בי, הישובה ברכבה כשדלתו פתוחה ובבן זוגה נ (להלן: "נ") הצועד לעברו.

הנאשם שלל מכל וכל כל כי דקר את המתלוננת, כי היכה באגרופו בבטנה וכן קיומו של כל מגע פיסי ביניהם. לדבריו, בעת שהמתלוננת נאנקה מכאב וטענה כי הוכתה באגרופ, בבטנה, ניצבה בסמוך למקום חניית כלי הרכב, כשנ לצידה. עוד לדברי הנאשם לא ראה את נ דוקר את המתלוננת או מכה בה באגרופו. עם זאת, ממניעים שלא הובררו על ידי המשטרה, שלל נ בעדותו במשטרה, את עצם נוכחותו במקום.

הנאשם הוסיף וציין כי בשלב זה עמדה י על כך שתסיעו והם עזבו את המקום ביחד עם

נ. כן לדבריו, ניצל את ההזדמנות הראשונה שהרכב נעצר, ירד ממנו ונסע לבית

המלון בא בו התגורר. לאחר מכן סעד את ליבו והתקשר לש. הלה עדכן אותו כי

הוא מצוי בתחנת המשטרה והעביר את הטלפון לחוקרת, אשר התעניינה באשר למיקומו

על מנת שתשלח ניידת להסיעו לתחנת המשטרה. בשלב זה ניתק את הטלפון, תהה מדוע

הוא נדרש למשטרה ונסע אל הבית, שם פגש באב. הנאשם תיאר "ישבתי איתו, ישבתי

בגינה יש להם פינת ישיבה כזאת, הוא נכנס לבית הוא הוציא וודקה בקבוק מיץ

אשכוליות, הוא מזג לי, ואז הוא אומר לי תשמע המצב שלה לא נורא, אמרתי לו מה זאת

אומרת איפה ק? הוא אמר לי תשמע אני ראיתי חתך קטן, ואמרתי לו על מה אתה

מדבר? התחלתי לבכות והוא התחיל לבכות יחד איתי, הוא אמר תשמע אני יודע שהילדה

שלי לא בסדר, אבל זו הבת שלי מה אני אעשה, בשלב מסוים אמא של ק נכנסה והיא

הייתה מאוד מופתעת לראות אותי יושב עם בעלה בבית, היא הסתכלה במבט נוזף, אז אני

קמתי אמרתי לו טוב יאללה אני הולך, הוא הוציא שטרות של 100-200 ₪ אמר לי קח וסע

אליה לביה"ח, אמרתי לו מה פתאום יש לי כסף, אמרתי לו מה פתאום בשום פנים ואפן

לא. הוא אמר לי סע אליה לבית החולים, הוא הכניס לי את זה לראש, נסעתי לביה"ח

קפלן". (עמ' 193 לפרוטוקול, ש' 30)

42. באשר לאישום הרביעי, העיד הנאשם כדלקמן:

"המפגש הראשון למעשה היה עם מאבטח של ביה"ח, כשהוא אמר לי למי באת? אמרתי לו לק א, ואז הוא נצמד אליי, נכנסתי שם לשירותים במיון, שיצאתי מהשירותים היה המאבטח עומד ואיתו 2 שוטרים, הוא שאל אותי אם אני א מ, ועניתי לו שכן ואז הוא אמר לי שאני עצור, שאלתי על מה? אמרתי לי בתחנה נגיד לך. הושטתי את הידיים קדימה והם כבלו אותי מקדימה, הוא לקח אותי לניידת והכניס אותי לניידת, הוא סגר את הדלת, ואז שהוא עלה ורצה להתחיל לנסוע, הטלפון שלי צלצל, הם לא עשו עליי חיפוש בשלב הזה, אני הוצאתי את הטלפון ועניתי למכשיר אחרי שהוא צלצל. שהוא שמע שאני מדבר בטלפון הוא איבד את העשתונות, הם יצאו 2 שוטרים, לא יודע מאיפה הגיעו עוד שוטרים, הוא פתח את הדלת והוא פשוט ישירות באלומות במכות, זה הרגיז אותי שדיברתי בטלפון, הם לא עשו עליי חיפוש בכלל. הוא ממש הוציא אותי מהכיסא שם, והוא תפס אותי שהראש שלי בין הרגליים שלו, והוא פשוט סגר לי את הראש עם שני הרגליים והתחיל לרדת עליי מכות בלי רחמים, אני בשלב הזה התחלתי לצעוק לו אני נחנק אני נחנק, תן לי לנשום הוא לא הרפה, ואז נשכתי אותו ברגל, פה בחלק התחתון של הרגל, בין השוק לקרסול, ואז הם השתמשו בשוקר מספר פעמים, והוא הרפה ממני, ואני הרפיתי ממנו, וכשהגעתי לתחנה הכניסו אותי לחדר מעוכבים, וכנקמה השתמשו באקדח טיזר". (עמ' 194 לפרוטוקול, ש' 12)

הנאשם שלל כי נערך עליו חיפוש במהלכו נמצא סכין ואף שלל מכל וכל כי נשא על גופו סכין. עוד לדבריו, כבר בהליך החקירה ביקש כי ינקטו פעולות על מנת לבדוק קיומו של כל קשר בינו לבין הסכין, אם לאו ואף בית המשפט הורה למשטרה לעשות כן. ואולם בסופו של יום הוברר לו כי חרף הצהרת גורמי החקירה, לא פעלו כאמור.

43. בחקירה הנגדית טען הנאשם כי המתלוננת נדקרה על ידי נ. לדבריו, לא סיפר זאת קודם לכן ואף המתלוננת או י לא עומתו עם כך, מאחר וביקש להימנע מהפללתו של נ. זאת נוכח כך כי הובהר לו על ידי בני משפחתו, באופן חד משמעי כי אם יעשה כן ונ יעצר, ינתקו עימו כל מגע.

הנאשם פירט כי בעת שדיבר עם המתלוננת, פנים מול פנים, ירד נ מהרכב, איגף אותם משמאל ודקר את המתלוננת בצידה הימני.

עוד לדברי הנאשם, נ התוודה בפניו כי דקר את המתלוננת, ברכב, בעת שנסע בחברתם ואולם לא נתן אמון בדבריו. כן ציין הנאשם כי נ דקר את המתלוננת, על מנת לבוא לעזרתו, בעוד שהדבר לא עלה על דעתו, כלל וכלל.

44. הנאשם הביע את רצונו להיחקר במשטרה על אודות גרסתו זו והודעתו במשטרה נ/7, הוגשה בהסכמה כהשלמת עדותו בחקירה ראשית (להלן: "**ההודעה המאוחרת**").

בהודעה פירט הנאשם כי המתלוננת העלילה עליו, מחשש שיפרסם ברבים, את שנודע לו לאחר מעצרו, כי עסקה בזנות.

עוד פירט הנאשם כי ראה את נ יורד מהרכב וניגש למתלוננת ואולם לא ראה את אקט הדקירה עצמו מאחר ופניו היו מופנות לכיוון הרכב. עם זאת, נ התוודה בפניו כאמור, לאחר שמשך אותו לעבר הרכב וציין בפניו כי המתלוננת נדקרה וגם הראה לו את הסכין.

הנאשם הוסיף ותיאר כי בסמוך לביתה של י, ירד נ מהרכב, במרוצה, עם הסכין, והחל מאותה העת נעלמה מעיניו. בחלוף מספר דקות שב נ לרכב, התיישב בכיסא הנהג, כשי לצידו והסיעו עד לא. דרכיהם נפרדו ולאחר מכן חזר לי במונית. עוד לדברי הנאשם ניתן למצוא תמיכה לגרסתו באיכון הטלפון הנייד של י בעת הרלוונטית, בא. שכן התקשרה לחיים, על מנת שיארחו בביתו ואולם הלה סירב לכך.

את הסיבה בעטייה נמנע מהעלות את גרסתו קודם לכן, פירט הנאשם כדלקמן: "**כי לא רציתי להיות זה שבגללו נ יעצר. אבל אני רואה שהוא וי וגם ילדי ינתקו אותי את הקשר כדי ללחוץ עלי לא לספר את הדברים האלה ולכן החלטתי לספר את האמת.**" (נ/7, עמ' 2 ש' 48)

לדברי הנאשם נמנע בנוסף מלהפליל את נ.מאחר והלה דקר את המתלוננת עבורו. עוד לדבריו, לא נתגלע כל סכסוך בין י.ו.למתלוננת ואולם **"הוא יודע מי יותר טוב ממני במה היא עוסקת"**. הנאשם הסיק כי י.ו.ראתה את נ.דוקר את המתלוננת, שכן, בעת שירד מהרכב, הורתה לו להימנע מלציין כי הסיעה אותו לא, אלא לומר כי הורידה אותו בצומת.

עדוּתו של סגולי

45. הודעתו של סגולי במשטרה, **נ/6**, הוגשה בהסכמה, כעדוּתו בחקירה ראשית. עלה כי מתנדב במשטרת רחובות וביום 22.3.14 בשעה 08:00, התלווה למאור לבית החולים, על מנת לאבטח את המתלוננת.

סגולי ציין כי בשעה 12:45 דווח להם כי הנאשם הגיע לבקר את המתלוננת בבית החולים. מאור הודיע לנאשם כי הוא מעוכב והלה השתולל וגידף אותם **"מנייקים, מה אתם רוצים ממני?"**. עוד לדבריו, הנאשם נכבל ונלקח לניידת. באותה העת איים עליהם **"אני אזיין אתכם, אני ארצח אתכם"** וכן השתולל, הטיח את ראשו בחלון הניידת וכינה אותם **"מנייקים"**.

סגולי תיאר כי עם הגיעם לתחנה ובעת שהנאשם שהה בחדר המעוכבים, ציין בפניו מאור כי מצא את הסכין של הנאשם, ליד ניידת המשטרה. סגולי הבהיר כי לא ראה את הנאשם זורק את הסכין ליד הניידת מאחר וישב בחלק הקדמי שלה ואף לא היה עד למציאתה. כן ציין שלא נערך על הנאשם חיפוש טרם כניסתו לניידת.

46. במהלך החקירה הנגדית ציין סגולי כי הוא לוקה בשמיעתו בשיעור ניכר ונעזר במכשיר שמיעה. הוא לא שלל כי מחמת זאת, לא שמע היטב את הנאמר לו מפי מאור.

סגולי לא שלל את גרסתו של מאור כי הסכין נפלה מכיסו של הנאשם בתוך הניידת, בציינו כי מהלך הדברים היה מחוץ לטווח ראייתו, שכן ישב בקדמת הניידת. עם זאת עמד על גרסתו באשר לעיתוי בו נמצאה הסכין וזאת לאחר הגיעם לתחנה ובעת שהנאשם שהה בחדר המעוכבים.

דין והכרעה

47. במהלך חודש אוקטובר 2013, נפגשו הנאשם והמתלוננת, בביתו של ש, אחיינו של הנאשם וידידה של המתלוננת ונרקם ביניהם קשר זוגי.

כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות אלימות מילולית ופיסית כלפי המתלוננת וכן הסגת גבולה ופגיעה ברכושה. זאת בראשית מערכת היחסים ביניהם, במהלך חודש נובמבר 2013, כמפורט באישום הראשון וכן בחלוף מספר חודשים, כמפורט באישומים השני והשלישי.

האישום הרביעי, מייחס אמנם לנאשם ביצוע עבירת אלימות כלפי השוטר אליאל. ואולם יהא בו כדי להשליך גם על אירוע הדקירה, נוכח הרקע לביצוע האירוע הרביעי, הגעת הנאשם לבית החולים, בו אושפזה המתלוננת לאחר אירוע הדקירה, כשהוא נושא בחזקתו בסכין.

48. אין עוררין אודות עצם התרחשותם של כלל האירועים נושא כתב האישום, מעורבותו של הנאשם במהלכם וחלק מנסיבותיהם. לרבות העובדה כי המתלוננת נדקרה במהלך האירוע השלישי ומהות הפציעה שנגרמה לה כמפורט בכתב האישום, כמו גם העובדה כי במהלך האירוע הרביעי, ננשך אליאל על ידי הנאשם.

גדר המחלוקת נסובה בעיקרה, סביב העובדות המקימות את העבירות המיוחסות לנאשם.

אלה באות לידי ביטוי, בהקשר לאירועים הראשון עד השלישי, בעדות המתלוננת ובתימוכין שנמצא לה, בעוד הנאשם כופר בכל נקיטת אלימות מילולית או פיסית כלפיה וטוען כי נפל קורבן לעלילה שטווחה נגדו (להלן: **"טענת העלילה"**).

בהקשר לאירוע הרביעי, בפני גרסת השוטרים, שנטלו בו חלק, אל מול גרסת הנאשם הטוען כי הנשיכה ארעה שלא במכוון, אלא כתוצאה מנקיטת אלימות מצידם של השוטרים המעורבים, כלפיו וכן שולל מכל וכל את החזקת הסכין.

49. הנאשם לא זכה לאמוני ולא מצאתי לאמץ את עדותו. ניתן היה להתרשם בבירור כי ברר את מילותיו, הילך בין הטיפות והעלה גרסה ממזערת, מיתממת ומתפתחת, שכל תכליתה למלט את נפשו.

בהיותו מודע למכלול הראיות העומדות לחובתו ולמסקנות הטבעיות המתבקשות לאורן, שלל הנאשם כל נסיבה מפלילה ואישר אחרות, שלא יכול היה להתכחש להן, תוך שיצא מגדרו, להסביר ולשוות להן נופך תמים.

להתרשמותי גם טענת העלילה הועלתה על ידו, בניסיון להסביר את אופן התנהלות המתלוננת בזמן אמת והמצוקה ששידרה, כמו גם את הנסיבה כבדת המשקל, הבלתי שנויה במחלוקת, כי אכן נדקרה.

דפוס התנהלות זה של הנאשם בא לידי ביטוי, גם בהקשר לאירוע הרביעי, בעת שנוכח סימני הנשיכה, לא התכחש לעצם קיומה ואולם תלה את נסיבותיה, בנקיטת האלימות מצדם של השוטרים כלפיו.

50. התרשמותי זו התחזקה גם מאופן התנהלות הנאשם בחקירתו המשטרה. נמצאנו למדים כי נמנע תחילה מלהעלות את גרסתו, בהקשר לחשדות הנוגעים למתלוננת, באופן ספונטאני וענייני. תחת זאת שב והשיב "חף מפשע" ולא יסף. הנאשם חרג ממנהגו זה, רק בהקשר לאירוע הרביעי. משנטען בפניו כי הוא נראה עצבני, השיב: **"את רואה שאני לא עצבני כשאני עצבני אני נושך"** (ת' 1 ש' 36). כמו

כן השיב, בבת צחוק, לנטען בפניו כי התנגד למעצר והכשיל את השוטרים "אני חף מפשע שאני אוהב משהו אני נושך אותו" (ת/1 ש' 116). הגם שהדברים נאמרו בציניות, יש בהן גוון מפליל, שאין בינו לבין גרסת הנאשם באשר לנסיבות הנשיכה, דבר. במהלך עדותו בבית המשפט, אף היינו עדים לניסיונו של הנאשם ליטול את עוקצן המפליל, ללא הואיל.

51. לא נשמעה מפי הנאשם כל גרסה החלטית, באשר למהות העלילה הנטענת, כמו גם מניעי המתלוננת, העומדים בבסיסה.

הנאשם תיאר כי מספר חודשים לאחר שנרקם הקשר בינו לבין המתלוננת הוברר לו כי מקורו, מצדה, בטעמי כדאיות בלבד. זאת על מנת שינקום את נקמתה ויפגע באחר, שפגע בה מינית. עוד לדבריו, משלא מילא אחר רצונה, הוביל הדבר להתערערות היחסים ביניהם ולרקימת העלילה.

בד בבד עם כך תיאר הנאשם את האהבה העזה שחשה כלפיו המתלוננת ומידת האובססיות שגילתה, ביחסה אליו. בציינו, כי מיאנה להשלים עם רצונו להיפרד ממנה, דיברה על ליבו בתחנונים והביעה את רחשי ליבה במכתב. כמו כן הפגינה גילויי קנאה קיצוניים, עקבה אחריו וכשהוברר לה שרקם קשר עם אחרת, פתחה במסע נקמה.

52. אף שוכנעתי כי על מנת לתמוך את טענת העלילה שהעלה ולהקהות את ההתרשמות בדבר תחושת המצוקה של המתלוננת, נוכח פנייתה למשטרה, טען הנאשם לראשונה בבית המשפט כי אולם על ידי המתלוננת שתתלונן נגדו במשטרה ואכן מימשה את איומה. גם בגרסה שהעלה הנאשם באשר לנסיבות השמעת האיום, היה כדי לחזק את התרשמותי כי אין בה ממש. הנאשם תיאר כי המתלוננת התקשרה אליו ללא הרף, חרף בקשתו כי תמתין עד לאחר שיסיים את סידוריו האישיים וביקשה את עזרתו בפתרון בעיה שנתגלעה בינה לבין ד. עוד טען הנאשם, בניגוד להגיונם של דברים, כי הגם שעדכן את המתלוננת שנענה לבקשתה ואף קבע פגישה עם ד, על מנת להביא את העניין על פתרונו, טענה בפניו "נמאס לי אני הולכת למשטרה". אף לא עלה בידי הנאשם להעלות הסבר מניח את הדעת לפשר הדבר ופטר זאת באמירה, כי המתלוננת אינה פועלת כאחד האדם ואינה צפויה.

53. הנאשם לא בחל בכל דרך על מנת להכפיש את המתלוננת, בבחינת מטרה המקדשת את כל האמצעים. בהודעה המאוחרת, ציין הנאשם מניע נוסף לעלילה, שהוברר לו אך לאחרונה. לדבריו, המתלוננת שעסקה בזנות, העלילה עליו מאחר וסברה כי הדבר בידיעתו ופיצו ברבים. גם טענה זו, הופרחה על ידי הנאשם לחלל האוויר, מבלי שנעשה כל מאמץ להוכיחה בראיות ונתורה בעלמא. אף לא נהיר לי מה רווח צפוי למתלוננת מרקימת העלילה בהקשר זה, באופן המציף על פני השטח מידע, אשר האינטרס שלה, אף אליבא דנאשם, דווקא להצניעו.

54. הגם שגרסת הנאשם לא התקבלה על ידי, היה באישורו בדבר עצם קרות האירועים וחלק ניכר

מנסיבותיהם, כדי להצביע על היות גרסת המתלוננת מעוגנת במציאות ולהעיב מאליו, על טענת העלילה שהעלה. וביתר שאת, נוכח העובדה כי גרסת המתלוננת אינה ניצבת בחלל ריק, אלא זוכה לתמיכה ראייתית, לרבות בעדויות שלא נמצא כל בסיס לקביעה כי עשו עמה יד אחת, ברקימת העלילה.

55. הנאשם לא חסך בתיאורים באשר לתחנוני המתלוננת לבל יממש את כוונתו להביא את יחסיהם לכלל סיום. מנגד, לא עלה בידו ליתן טעם מניח את הדעת, לאופן התנהלותו, שהצביע דווקא על האובססיביות שגילה הוא כלפי המתלוננת והקושי להיפרד ממנה, כפי שעלה מגרסתה.

עניין זה בא לידי ביטוי באירוע הראשון, נוכח אישורו של הנאשם בדבר הפעולות שנקט על מנת להשיג את מספר הטלפון של בני, אשר לטענת המתלוננת שימש מושא לקנאתו.

הדבר בא לידי ביטוי גם באירוע השני. הנאשם לא חלק על כך כי צותת לשיחה שהתנהלה בין המתלוננת לאליצור. עם זאת, ניכר היה בבירור, כי נוכח אופן התנהלותו בהקשר זה ואמרותיו המפלילות בחקירתו במשטרה, אשר היה בהן כדי לחתור תחת גרסתו, עשה כל שלא ידו על מנת לנתק את הקשר בין השיחה לבין השתלשלות הדברים שקדמה לה ואף למתנה.

הנאשם הפליג בתיאוריו, כיצד דיבר על ליבה של המתלוננת לסיים את הקשר באופן נאות ועל כך כי נענה לבקשתה לנסוע בעקבותיו לא. בד בבד עם כך תיאר כי בעת שלא הגיעה והתעלמה מהתקשרויות החוזרות ונשנות, מצא לנכון לחזור אל הבית ובאותה העת באורח אקראי, הגיעה השיחה לאוזניו.

אישורו של הנאשם כי טען בפני אליצור כי הוא מחבל בקשר בינו לבין המתלוננת, כמו גם הסברו כי הדבר נאמר "ממקום של נעלב ונפגע", מדברים בעד עצמם ומחזקים את גרסת המתלוננת כי באותה העת נקטה ביוזמה על מנת להביא את הקשר אל קיצו.

הנאשם המשיך ותיאר כי המתלוננת התלוותה אליו לא וביקשה לעלות לביתו וכיצד הבהיר לה שהקשר ביניהם הסתיים. עם זאת מצא לנכון לומר למתלוננת כי פתוחה בפניה הדרך להחנות את הרכב בכל מקום בו תחוש הבטוחה ביותר, באופן המנותק לחלוטין מכל הקשר לגרסתו ועולה בקנה אחד עם גרסתה באשר לאימה בה היתה נתונה.

כשיטתו ובניסיון לשוות לנסיבות בלתי שנויות במחלוקת נופך תמים, תיאר הנאשם בהפרזה יתירה את תחנוניה של המתלוננת לבל יעזבנה, כשהיא ממררת בבכי, כהסבר למצבה הנפשי הנסער, בעת המפגש עם השוטרים. נוכח טענת המתלוננת בדבר סחיטה באיומים, אף תיאר הנאשם באופן מיתמם כי לאחר שהואיל בטובו להסכים למפגש אחרון עם המתלוננת, ביקש כבדרך אגב, כי עובר להגעתה, תצטייד בסכום כסף שהפקיד בידיה.

56. גם אופן התנהלותו של הנאשם, באירוע השלישי, כמתואר על ידו, משקף מאליו את סערת הרגשות בה היה שרוי ומהווה על פניו, ביתר שאת, על רקע האמור לעיל, תמיכה לגרסת המתלוננת.

לא עלה בידי הנאשם ליתן הסבר מניח את הדעת להגעתו ליחידת הדיור, בה מתגוררת המתלוננת בגפה, השכם עם שחר יום השבת, דרך חלון יחידת הדיור, אשר בהמשך הוברר כי שבר את סורגיו. זאת לאחר שהתקשר מספר רב של פעמים, כמפורט בפלט השיחות שהוגש כראיה ולא נענה. אף לא הוברר לו אכן ביקש הנאשם אך להעתיק את מספרי הטלפון, מדוע אחז בידו בסכין, אף אם המדובר בזו שהונחה במקום על ידי המתלוננת ושמט אותה למראה האם, בעת שהוברר מאוחר יותר כי כילה את זעמו במזרון וחתך אותו.

57. גם טענת הנאשם כי המתלוננת נדקרה על ידי נ, בן זוגה של י (להלן: "**טענת הדקירה**") נדחית על ידי מכל וכל.

ייתאמר תחילה כי טענת הדקירה אינה יכולה להיבחן במנותק מכלל הנסיבות והראיות המצביעות על אשמתו של הנאשם ובכללן עדותה של המתלוננת שזכתה לאמוני, כי נדקרה על ידו. אף לא הוכח בפני כל מניע בעטיו תמנע המתלוננת מלהפליל את נ, לו אכן נדקרה על ידו ותטיל את האשמה על הנאשם, על כל המשתמע מכך.

המדובר בטענה מהותית, הנוגעת במישרין להוכחת חפותו של הנאשם, בעניין כבד משקל. לו היה בה ממש לבטח היה הנאשם זועק אותה במלוא פה, באופן ספונטאני והלכה היא כי יש בעצם הימנעותו מלהעלות באופן מידי, כדי להעיב על מהימנותה.

אף לא עלה בידי הנאשם להעלות הסבר החלטי ועקבי המניח את הדעת באשר לאי העלאת טענת הדקירה מלכתחילה, כמו גם באשר למועד שמצא לנכון להעלותה. הטעמים שהטעים הנאשם לא זכו לאמוני ולא שוכנעתי כי היה בהם כדי להוות את ההסבר המתחייב, לכבישת טענת הדקירה, אף נוכח משמעותה וכלל ההשלכות הנובעות ממנה.

58. במהלך החקירה הראשית שלל הנאשם במפורש כי ראה את נ דוקר את המתלוננת או מכה בה באגרופו (עמ' 195 לפרוטוקול). הנאשם נחקר בחקירה נגדית במהלך שתי ישיבות והעלה את טענת הדקירה לראשונה, רק בזו האחרונה. גם באותה העת לא הועלתה טענת הדקירה מיוזמת הנאשם אלא רק בתשובה לשאלה נוקבת, האם המתלוננת דקרה את עצמה, נוכח העובדה הבלתי שנויה במחלוקת כי אכן נדקרה. ולהתרשמותי, לאחר שחש כי החבל מתהדק על צווארו.

הנאשם טען כי נמנע מלהעלות את טענת הדקירה קודם לכן משום שאין זו דרכו להלשין על אחרים ולגרום למעצרים. הוא אף טען כי לא מצא לנכון לעשות כן, מאחר ונ דקר את המתלוננת על מנת להיות לו לעזר. התרשמתי כי גם טענה זו הופרחה לחלל האוויר, בניסיון בלתי צליח להסביר את מניעיו של נ בביצוע המעשה. זאת בלא שהונחה כל תשתית לסברה כאמור מצדו של נ, ומהו אותו רוח שייגרם לנאשם בכל מקרה,

מדקירתה. ובמשנה תוקף, נוכח גרסת הנאשם כי כלל לא היה בכוונתו לדקרה.

הנאשם אף התקשה להסביר מדוע אף לשיטתו, ברח בחברתו של נ, לאחר שהלה דקר את המתלוננת ותשובתו העמומה "הוא יודע מי יותר טוב במה היא עוסקת", אינה ממין העניין וביתר שאת, ככל שכוונה לטענת הנאשם בדבר עיסוקה של המתלוננת בזנות, כמפורט לעיל.

גם טענת הנאשם כי נמנע מלהעלות את טענת הדקירה קודם לכן, בשל לחץ שהופעל עליו על ידי בני משפחתו, לבל יפליל את נ, שאחרת ינותק עמו הקשר, לא עולה בקנה אחד עם הגיונם של הדברים. שכן לא הוברר על שום מה בחרו בניו של הנאשם, בשר מבשרו, להעדיף את נ, על פניו.

אף לא היה בכל הטעמים שהועלו משום הסבר מניח את הדעת באשר לשלב בו בחר הנאשם להעלות את הטענה, לראשונה, כמפורט לעיל ושלא מיוזמתו.

59. גם חוסר עקביותו של הנאשם, באשר לנסיבות בהן דקר נ את המתלוננת חיזקו את התרשמותי בדבר חוסר מהימנותו.

בחקירה הנגדית תיאר הנאשם במפורש כי היה עד למעמד בו דקר נ את המתלוננת. הוא תיאר כי נ איגף אותו ואת המתלוננת, בעת ששוחחו פנים מול פנים ודקר אותה. בנסיבות אלה לא ברורה טענתו האחרת של הנאשם כי אמנם נ התוודה בפניו כי דקר את המתלוננת ואולם לא נתן אמון בדבריו.

בהודעה המאוחרת שכלל הנאשם את גרסתו והעלה פרטים שמקומם נפקד מעדותו בבית המשפט ואחרים שלא התיישבו עם האמור בה. לטענת הנאשם לא ראה את נ דוקר את המתלוננת אלא אך התוודה בפניו. הוא אף תיאר לראשונה כי נ הראה לו את הסכין באמצעותה דקר את המתלוננת וכן כי ירד מהרכב, בסמוך לביתה של י על מנת להחביאו.

60. הנאשם מבקש להיבנות מהעובדה כי המשטרה לא מצאה לנכון להוסיף ולחקור בהקשר לטענת הדקירה, לאחר גביית ההודעה המאוחרת ואולם לא ראיתי זאת עין בעין עמו.

אין לשכוח כי המדובר בטענת הגנה, אשר הנאשם בחר שלא להעלותה בשעתה, במהלך הרגיל של הליכי החקירה ולאפשר למשטרה למצותם בהיבט זה. הנאשם אף נמנע מלשתף את בא כוחו ולמצות את זכותו לחקור את כלל העדים בהקשר לטענת הדקירה.

הנאשם הפריח את טענת הדקירה לחלל האוויר, אך בתום ההליך וביקש לשנות סדרי בראשית. הוסכם אמנם להיעתר לבקשתו לאפשר לו למסור את גרסתו בהודעה המאוחרת. ואולם אין בעובדה כי לאחר שהופעל שיקול

דעת והוחלט שלא להוסיף ולחקור עוד, כדי להפוך את הקערה על פיה. זאת בשים לב לכך כי טענת הדקירה נדחתה על ידי מכל וכל, מכלל הטעמים שפורטו ונוכח האמון שרחשתי למארג הראייתי שהובא על ידי המאשימה המוכיח מעבר לכל ספק סביר, את אשמת הנאשם באירוע הדקירה. זאת ועוד, שכן גם בנסיבות אלה פתוחה היתה הדרך בפני הנאשם, להביא ראיות על מנת לתמוך את טענת ההגנה שהעלה ואולם בחר שלא לעשות כן.

61. אין חולק כי לאחר אירוע הדקירה, שב הנאשם אל הבית, פגש באב והביע בפניו את צערו.

המדובר בנסיבה מפלילה, אשר במגמה להקהות את משמעותה ולשוות לה נופך שיעלה בקנה אחד עם גרסתו, כי היוזמה להיפרד באה ממנו, תרץ הנאשם, באופן מופרך, כי הביע את צערו בפני האב "על היום שהכיר אותה." מגמה זו באה לידי ביטוי גם בטענתו המופרכת של הנאשם כי הגיע אל הבית, על מנת לקבל מידע מדוע הוא נדרש להתייצב במשטרה.

טענת הנאשם כי הופתע לגלות מהאב שהמתלוננת נדקרה, לבטח אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו כי נ התוודה בפניו על הדקירה. בניסיון ליישב את הסתירה ובאופן המצביע גם הוא כי האמת אינה נר לרגלי הנאשם, ציין כי לא הופתע מכך שנדקרה, אלא מכך שהאב הטיל עליו את האשמה עליו. כשעומת עם העובדה כי האב אינו טוען כאמור, ציין הנאשם כי לא היה עד למעמד הדקירה, על ידי נ.

62. נסיבות המפגש בין הנאשם לאב, לאחר אירוע הדקירה אכן בלתי שגרתיות. עם זאת, נקל לשער כיצד חש האב, שאינו בקו הבריאות, למראה הנאשם השב אל הבית לאחר האירוע המסעיר. את הצעתו לשבת וללגום בחברתו ניתן להסביר כניסיון "לשדר עסקים כרגיל" ואת העובדה כי צייד אותו בסכום כסף למונית, כניסיון לשלחו מן הבית, כפי שציין האב בהודעתו במשטרה.

גרסת הנאשם, כי הגיע לבית החולים בעצת האב וכי הלה אף הפקיד בידיו את דמי הנסיעה במונית, לצורך זה, לוקה על פניה בחוסר סבירות ובהודעתו במשטרה שלל אותה האב מכל וכל. ניתן להתרשם כי מקורה, כשיטת הנאשם בניסיון לשוות להגעתו לבית החולים נופך תמים וליטול את עוקצן המפליל של יתר הנסיבות האופפות הגעה זו, לאחר אירוע הדקירה והימצאות הסכין בחזקתו.

האב הוכרז במהלך עדותו בבית המשפט, כעד עוין לאחר שחזר מגרסתו במשטרה ואישר למעשה את גרסת הנאשם.

העדפתי ללא היסוס את גרסתו של האב בהודעתו במשטרה, **ת/27**. עיון בהודעה העלה כי האב לא נמנע מלתאר פרטים, הנוגעים להתנהלותו, חרף התמיהה שעוררו. לרבות העובדה כי קיבל את פניו של הנאשם, לאחר אירוע הדקירה ואף לגם בחברתו משקה אלכוהולי. על כן לו היה ממש בגרסת הנאשם, לבטח לא היה האב נמנע מלאשרה כבר באותה העת. גם בעובדה כי האב עמד על כלל גרסתו במשטרה, גם בעדותו בבית המשפט, למעט בהקשר זה, היה כדי לחזק את התרשמותי כי הילך בין הטיפות, מפאת חששו מהנאשם. תמיכה נוספת להתרשמותי זו מצאתי בנסיבות שאפפו את הגעת הנאשם לבית החולים, כשהסכין בחזקתו ואשר לבטח

אין מצביעות על ביקור גרידא, כנטען על ידי הנאשם.

התוספת הראייתית הנדרשת לקבלת ההודעה במשטרה, לאמיתות תכנה, מצויה בעדותו של שמעוני. הלה העריך את מידת המסוכנות הגבוהה הנשקפת מצדו של הנאשם למתלוננת והפקיד שמירה על בטחונה. במסגרת הפעולות שנקט, לצורך איתור הנאשם, שוחח עם האב מיד לאחר עזיבת הנאשם את הבית. לאור גרסת האב, כי הפקיד בידי הנאשם דמי נסיעה על מנת לשוב לביתו בא, השקיע שמעוני משאבים בניסיון לאתר, בציר נסיעה זה.

63. המתלוננת מנגד, זכתה לאמוני ומצאתי להשתית את ממצאי באשר לאירועים נושא כתב האישום, על גרסתה.

היה באופן העדת המתלוננת כדי להצביע, להתרשמותי, כי העידה אודות אירועים שחוותה ונתרו חקוקים בזיכרונה. המתלוננת העידה בשטף ובאופן חי ומוחשי. עדותה שפעה בפרטים ובתיאורים אותנטיים, של תחושותיה, עובר לקרות האירועים ובמהלכם, כמו גם אלה של מעורבים אחרים. זאת לצד נסיבות עובדתיות מהותיות הנוגעות ללב ליבם של האירועים ואחרות הנוגעות אך לשוליהם.

64. ניתן היה להתרשם כי המתלוננת תיארה את קורות הדברים כהווייתם גם מכך שלא הסתירה את חלקה במהלכם וכן פעולות שנקטה, חרף התמיהה שעוררו. עניין זה בא לידי ביטוי לדוגמא, בחקירתה הנגדית של המתלוננת, בעת שנתבקשה להבהיר הכיצד קראה לנאשם לשוב אל הרכב, לאחר שיצא ממנו וזאת לאחר שלטענתה נקט כלפי אלימות מילולית ופיסית ואף נמנעה מלשתף בכך את השוטרים שהגיעו באקראי לרכב. דברי המתלוננת יובאו כלשונם ומדברים בעד עצמם: **"המקרה שהוא ירד מהאוטו וחזר זה היה לפני שפגשתי את השוטרים. אתה לא יכול לשפוט אותי, יכול להיות שבעיניך זו התנהגות שגויה לקרוא לו לחזור לרכב. אתה לא היית במצב שאני הייתי, אתה לא יכול לשפוט אותי על חשיבה לקויה."** ובנוסף **"...כן אני חשבתי באותו רגע לנכון שזה לא יהיה טוב, ראיתי אותו יורד מהרכב בצורה כזו עצבנית ונסער וחשבתי שזה לא יהיה טוב ללכת הביתה. גם ככה כבר אכלתי ממנו את המכות והאיומים והקללות, אז עוד דקה שתיים לנסות להרגיע אותו ואחרי זה שהמצפון שלי יהיה נקי שעשיתי הכל, זה אולי היה שיקול מוטעה, אבל אף אחד לא יכול לשפוט אותי באותו רגע."** (עמ' 59 לפרוטוקול, ש' 28).

65. אף ניתן היה להתרשם מהיעדר מגמת העצמה או הפללה, באופן השומט את הקרקע מטענת העלילה. המתלוננת תיארה אמנם כי חוותה מסכת אלימות מילולית מצדו של הנאשם ואולם פירטה באופן ממוקד, נקיטת אלימות פיסית, בשתי הזדמנויות ובהקשר לאישום הראשון, כזו שבאה לידי ביטוי בכך שסטר על פניה, בתגובה לכך כי חייכה במבוכה.

גם תיאורה של המתלוננת את הרקע להתרחשות האירוע השלישי חיזק התרשמותי זו. היא פירטה, כי הנאשם

הגיע אל יחידת הדיוור, עם שחר. באותה העת נמה את שנתה במחיצת האם, מחשש כי יממש את איומיו ועם הגיעו דרש בקול צעקה להיפגש עימה. לו היה ממש בטענת העלילה לבטח היתה המתלוננת מעצימה את הפעולות בהן נקט הנאשם כלפיה באותה העת. ואולם ציינה בכנות, כי ביקש להעתיק את מספרי הטלפון, מזיכרון הטלפון הנייד שהיה ברשותה ודרש כי תמחק את כלל המידע ששמר עליו. עוד לדבריה, היה שריו בסערת רגשות והטיח בה כי היא משקרת ומבקשת להרחיקו מבני משפחתו ועל כן התקשרה לי ולש, על מנת שיממשו את ההבטחה שניתנה לה וירחיקו אותו מהמקום. המתלוננת אף ציינה בכנות כי בשום שלב לא ראתה בידו של הנאשם סכין לרבות בשלב שבו נדקרה וסברה כי היכה בה באגרופו.

66. גם אותות המצוקה ששידרה המתלוננת בזמן אמת והפעולות הספונטאניות בהן נקטה, חיזקו את התרשמותי בדבר מהימנות גרסתה ושמטו את הקרקע מתחת לטענת העלילה.

נמצאנו למדים כי לאחר שהמתלוננת שיתפה את האם בדבר האיומים שהשמיע הנאשם, לפגוע בה ובכלל המשפחה ובעת שהנאשם לא חדל להתקשר, הזעיקה אל הבית, את המשטרה.

רז, השוטר שהגיע אל הבית, אישר אמנם את גרסת המתלוננת כי השמיעה לו באמצעות הרמקול את שיחתה עם הנאשם ואולם, בניגוד לגרסתה, לא בא לידי ביטוי במזכר שערך, כי שמע במו אוזניו את הנאשם מאיים עליה.

נמצאנו למדים כי רז לא העלה על הכתב את הדברים בזמן אמת, אלא בחלוף זמן מה ועל פי מיטב זכרונו. ואולם בין אם כך ובין אם אחרת, עלה מגרסתו כי עודכן על ידי המתלוננת אודות איומים וכן בדבר הרקע להשמעתם, סירובו של הנאשם, בן זוגה, להשלים עם הפרידה. רז אף שמע במו אוזניו, את הנאשם מבקש מהמתלוננת ליישב עימו את ההדורים ולשוב לחיקו וכי נוכח סירובה, הילך עליה אימים והביע זלזול במשטרה, בעת שהתריעה בפניו כי תפנה לקבלת עזרתם.

רז הפנה את המתלוננת להתלונן במשטרה וזו אכן שמה פעמיה עם האב לתחנת המשטרה. עם זאת ובעת שגולה לאוזני המתלוננת כי הנאשם הגיע אל הבית, סבה על עקבותיה בניסיון ליישב את ההדורים בדרכי שלום. נסיבות המעיבות מאלוהן, על טענת העלילה.

לו היה ממש בטענת העלילה ועל מנת להשלים את המזימה, לבטח היתה המתלוננת מנצלת את ההזדמנות שנקרתה בדרכה ומספרת לשוטרים שפגשו בה ובנאשם, מדוע היא בוכייה. ואולם נמנעה מלעשות כן.

המתלוננת פקדה את תחנת המשטרה פעם נוספת, לאחר האירוע השני נוכח המצוקה בה היתה שרויה בעקבותיו והחשש לחיי משפחתה. בהודעה שנגבתה ממנה, פירטה המתלוננת את כל שארע עד לאותה העת, לרבות נסיבות האירוע הראשון, באופן המתיישב עם עדותה בבית המשפט. גם באותה העת, לא השלימה המתלוננת את המהלך, כפי שלבטח היתה עושה, לו אכן רקחה מזימה ובחלוף מספר שעות המתנה, בתחנת

המשטרה, חזרה בה מהתלונה.

גם אופן התנהלותה של המתלוננת עובר לאירוע השלישי, הצביע על אותנטיות גרסתה. המתלוננת פעלה על פי הוראת המשטרה ומפאת חששה פן יממש הנאשם את איומיו, נמנעה מלישון בגפה ביחידת הדיור, אלא בילתה את הלילה בחברת האם. בעת שהנאשם לא חדל להתקשר, הזעיקה המתלוננת המפוחדת פעם נוספת את המשטרה ודיברה על ליבם של השוטרים שלא לעזבה. המתלוננת לא שעתה לעצת השוטרים להגיע למשטרה להגיש תלונה ובעת שהנאשם הגיע אל הבית התקשרה לי ולש שיממשו את ההבטחה וירחיקו אותו מעליה.

67. המתלוננת תיארה בעדותה בבית המשפט כי הנאשם הילך עליה אימים, שיפגע בה ובמשפחתה, באירועים מושא כתב האישום, באופן שעלה בקנה אחד עם גרסתה בהודעותיה במשטרה. המתלוננת תיארה בנוסף, נסיבות שאינן חלק מהאירועים גופם, אלא כאלה האופפות את מערכת היחסים בכללה בציינה, כמפורט בחלק הכללי לכתב האישום, כי היתה נתונה למסכת איומים במהלך כל התקופה בה היתה במערכת יחסים עם הנאשם. עוד לדבריה, נכפה עליה להמשיך את מערכת היחסים חרף כך, נוכח חששה כי יממש את האיומים כלפיה וכלפי בני משפחתה היקרים לליבה. גם עניין זה בא לידי ביטוי, הגם שבכלליות, בהודעתה במשטרה (נ/4 ש' 7).

ערה אני לכך כי בבית המשפט הוסיפה המתלוננת פרטים שמקומם נפקד מההודעות. הסברה של המתלוננת, כי מצאה לנכון לתמצת ולהתמקד בעיקר, נוכח הוראת החוקרים, אינו משולל כל היגיון, בשים לב לכך כי טענה כאמור, בזמן אמת, הגם שבהקשר אחר (נ/9 עמ' 3 ש' 83).

בכל מקרה, בין אם כך בין אם אחרת, גרעין עדותה של המתלוננת בהקשר לאירועים נושא כתב האישום והרקע לביצועם, היה עקבי ומהימן ואין באמור כדי לשמוט את הקרקע מתחת לכלל גרסתה.

68. ההגנה שמה יתרה באמור במכתב בטענה כי מציף את רגשות האהבה שחשה המתלוננת כלפי הנאשם ורצונה לשמר את הקיים. זאת באופן החותר תחת כלל גרסתה, כי הונעה אך ממניעים של חשש וכפיה, נוכח מסכת האימה בה היתה נתונה.

כלל הראיות שהובאו לפני, פרשו את מורכבות הקשר שנרקם בין המתלוננת, בחורה צעירה שאך השתחררה משירותה הצבאי, לבין הנאשם, המבוגר ממנה בשנים רבות ועניין זה בא לידי ביטוי גם במכתב.

כאמור לעיל, שוכנעתי כי המתלוננת היתה נתונה לאיומים מצדו של הנאשם וכי חששה לבל יממש את איומיו. ואולם אף אם אצא מנקודת הנחה כי גילתה עניין בהמשך הקשר עם הנאשם גם ממניעים אחרים וחלק מהתחושות שהביאה לידי ביטוי בעדותה בבית המשפט, מקורן בתובנות שבדיעבד, לא היה במכתב כדי לתמוך בגרסת הנאשם כי מדובר בתלות חד צדדית מצידה של המתלוננת כלפיו, ובאמור בין השורות, היה דווקא כדי לתמוך בגרסתה, לרבות באשר לאובססיביות שגילה כלפיה.

בכל מקרה, גם הרובד הגלוי של המכתב אינו מעיד על היותו מכתב אהבה כמשמעו, המצייר באור ורוד, שביעות רצון ממערכת יחסים מאושרת ורחשי אהבה. תכלית המכתב, כפי שנרשם ברישא שלו, להביא לידיעת הנאשם את הקושי והמצוקה שחוזה המתלוננת ביחסים עמו ואת ההתערערות במצבה הנפשי, נוכח האופן שהוא נוהג כלפיה.

אמנם מקומם של גילויי האהבה לא נפקד, כמו גם רצונה של המתלוננת, לשמר את מערכת היחסים ביניהם. ואולם הסברה של המתלוננת באשר לפשר הבאתם לידי ביטוי, כדרך להפיס את דעתו של הנאשם, אינו מנותק מהקשרו, נוכח יתר האמור במכתב.

בין השורות, נמצאה תמיכה לטענת המתלוננת כי פעלה על מנת לרצות את הנאשם כדי שלא יביא לידי מימוש את איומיו בכותבה: **"אני מרגישה שאני תמיד מנסה לרצות אותך ועושה הכל כדי שלא תכעס או תחשוב דברים שטותיים."**

בין השורות אף ניתן למצוא ביטוי מפורש ותמיכה לגרסת המתלוננת, באשר לגילויי החשדנות והקנאה שהביע הנאשם כלפיה. המתלוננת מבקשת מהנאשם להבין את הצורך הקיים בה להיות בקרב בני משפחתה וחבריה, כמו כל נערה אחרת בת גילה ואת הצורך להיות בגפה. כמו כן מבקשת מהנאשם לתת בה אמון בצינה: **"אל תיתן לכעסים ולמחשבות שלך לקחת אותך למקומות לא טובים"**.

עוד עלה מהמכתב כי המתלוננת הבלילה על התנהגותו של הנאשם, ספגה קיתונות של רותחין, שלא באשמתה ונמנעה מלשתף אותו או אחרים בתחושותיה. ואכן בחלוף יומיים בלבד, היא משתפת את האם במצוקה בה היא נתונה ואף פונה לראשונה להתלון במשטרה.

הסברה של המתלוננת כי נמנעה מלשתף את הוריה במסכת האיומים קודם לכן, זכה לאמוני. זאת בשים לב למצבו הבריאותי הרופף של האב וההתנגדות שהביעה האם לקשר עם הנאשם, בין היתר נוכח פער הגילאים המשמעותי ביניהם.

69. לא נעלם מעיני כי המתלוננת בדתה את אירוע ההתאבדות ממניעי כדאיות, על מנת לחלץ עצמה מתפקידה בצבא ולבטח אין להקל בכך ראש.

ואולם לא מצאתי כי היה בכך כשלעצמו, כדי להצביע על דפוס התנהגות של המתלוננת, בגינו לא ניתן לרחוש אמון בגרסתה בהקשר לאירועים נושא כתב האישום. בה בעת שעדותה אינה ניצבת בגפה, אלא נתמכת במסכת ראיות נוספות ואף בגרסת הנאשם. וביתר שאת, בעת שלא מצאתי ממש בטענת העלילה ואף לא הוכח אלו אינטרסים של המתלוננת, באה לשרת.

גם העובדה כי המתלוננת לא הסתירה את דבר השקר ואף ויתרה מידית על זכותה לחיסיון ואיפשרה העברת כלל המסמכים הנוגעים בדבר, לידי ההגנה, חיזקה את התרשמותי כי אין בכך כדי להעיב על כלל מהימנותה.

70. בחקירתו במשטרה, סיפר הנאשם כחלק מטענת העלילה, כי המתלוננת נפלה בעברה קורבן, למעשה אונס וביקשה כי ינקום את נקמתה. המתלוננת נשאלה בהקשר זה בהודעתה במשטרה ולא שללה עצם קיומו של אירוע כאמור ואולם שללה את גרסת הנאשם, כי התבקש לנקום את נקמתה.

בבית המשפט תיארה המתלוננת את שארע, כאירוע הטרדה מינית ואף טענה בין היתר, כי האמור בהודעה אינו משקף לאשורו, את הנאמר מפיה.

מבלי להידרש למהות האירוע ואף אם אצא מנקודת הנחה כי המתלוננת לא העמידה את החוקר על טעותו וכי האמור בהודעה משקף את הנאמר, לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה כי גם בכך יש כדי להצביע על דפוס התנהלות המאפיין את המתלוננת, במסגרתו אינה בוחלת באמצעים המשרתים את מטרותיה. בה בעת שהאירוע הועלה ביוזמת הנאשם והמתלוננת נדרשה להתייחס אליו, שלא מרצונה ובשים לב לכך כי לא ניכרה מגמת העצמה שכן מזערה דווקא את שארע.

71. נמצאה תמיכה מהותית לגרסת המתלוננת, בעדות האם, שזכתה גם היא לאמוני. ניתן היה להתרשם כי האם העידה בפרוטרוט ובאופן ממוקד מבלי שניסתה להשחיר את פני הנאשם או להעצים את מעשיו. הדבר בא לידי ביטוי באישורה של האם כי המתלוננת לא ציינה בפניה שהיתה נתונה למסכת איומים מזה מספר חודשים ואף באישורה כי לא היתה עדה לאירוע הדקירה.

מעדותה של האם למדנו, בדומה לעדותה של המתלוננת אודות המצוקה בה היתה שרויה המתלוננת, נוכח האיומים וההחלטה שגמלה בליבן, לפנות למשטרה. עם זאת, באופן המעיב על טענת העלילה ולהצביע על כך כי לא לבטח לא היה יד ורגל בה, למדנו בנוסף, כי האם התקשרה למתלוננת, על מנת שתשוב אל הבית, לאחר הגעת הנאשם, בניסיון אמיתי ליישב את ההדורים טרם הגשת התלונה.

עדויות של האם מחזקת את גרסת המתלוננת באשר למצוקה בה היתה שרויה, גם בהקשר לעיתוי בו התרחש האירוע השני והעובדה כי בגינו, נמנע מהמתלוננת לממש את כוונתה ליטול חלק בחתונה, הקרובה לליבה. המסרון ששלחה האם למתלוננת, בזמן אמת בכותבה "מי שמרחם על אנשים רעים סופו שיתאכזרו אליו", מחזק את היותה בסוד העניינים לרבות בהקשר למסכת האיומים שחוותה המתלוננת.

72. גם עדויות של האחות, באשר לשיחה שקיימה עם הנאשם, לאחר האירוע השלישי, במסגרתה הילך עליה אימים, מחזקת את גרסת המתלוננת באשר להשמעת האיומים כלפיה וכלפי בני משפחתה. אף נמצאו למדים כי האחות חשה מאוימת והתקשרה למשטרה באופן מידי, כעולה מת/5.

בעניין זה אף נשמעה עדותו של רס"ב אלי פרג', אשר הוזעק אל הבית והתקשר לנאשם בעקבות האיומים. הלה סירב לחשוף בפניו את מיקומו ואולם ניאות לבקשתו להגיע לתחנה.

73. תמיכה נוספת בגרסתה של המתלוננת, באשר למהות היחסים בינה לבין הנאשם בכלל ובהקשר לאירוע נושא האישום הראשון, בפרט, נמצאה בעדותו של ד. יצוין כי לא אך שלא מצאתי מניע לפקפק במהימנותו, הרי שגם הנאשם לבטח אינו מטיל בה דופי, נוכח טענתו בדבר הסכסוך שנתגלע בינו לבין המתלוננת.

מעדותו של ד למדנו אודות השינוי שחל בהילך רוחה של המתלוננת, במהלך הקשר עם הנאשם. היא נראתה מוטרדת, התקשתה להתרכז בעבודתה וציינה בפניו כי היא מפוחדת.

עדותו של ד מחזקת במישרין את נסיבות האירוע הראשון, את השמעת האיומים מצדו של הנאשם ואת הילך רוחה הנסער של המתלוננת במהלכו.

ד שמע במו אזניו את ניסיונותיו של ב לשכנע את הנאשם להרפות מהקשר עם המתלוננת. על כן אין מניעה לאמץ את עדותו אודות כך כלשונה ואין בעובדה כי עדותו של בני לא נשמעה, כדי להעיב עליה. בהקשר לבני נמצאו למדים שנעדר מהארץ, במהלך הליכי החקירה ועל כן לא נגבתה גרסתו.

ההגנה נמנעה מלחקור את ד אודות גרסת הנאשם כי איום על ידי בני בשיחה, כמו גם על עניין הסכסוך הנטען בין ד לבין המתלוננת וכלל הטענות בהקשר זה, נותרו בעלמא.

אמנם המועד המדויק בו התרחשה השיחה, לא היה זכור לד וסבר כי ארעה זמן קצר לפני אירוע הדקירה. ואולם לא שלל את האמור בהודעתו במשטרה, כי התרחש מספר חודשים קודם לכן וממילא מועד האירוע, כמו גם חלק ניכר ממהלכו, אינם שנויים כלל במחלוקת.

74. י, אחותו של הנאשם, הובאה לעדות מטעם המאשימה והוכרזה כעדה עוינת. זאת תוך שניכר היה ניסיונה להלך בין הטיפות ולשוות לאירוע נופך שונה מהעולה מהודעתה במשטרה, על מנת שלא להפליל את הנאשם.

מצאתי להעדיף את גרסתה של י בהודעתה במשטרה, **ת/24**, על פני עדותה בבית המשפט והיה בה כדי להוות תמיכה של ממש לגרסת המתלוננת. זאת באשר להבטחה שקיבלה מבני משפחת הנאשם, כי יהיו ערבים לשלומם אם תבטל את התלונה נגדו ואף למידת המצוקה בה היתה שרויה, נוכח הגעתו של הנאשם אל הבית.

מההודעה עלה במפורש כי י ראתה את המתלוננת כשהיא זועקת מכאב ואוחזת בבטנה התחתונה וקיישרה את

הדבר באופן מידי לנאשם דווקא וסברה כי בעט בה. י אף גידפה את הנאשם, משכה אותו לרכבה ואף ציינה כי היה בכוונתה להסיעו לתחנת המשטרה ואולם הדבר לא הסתייע שכן נמלט מהרכב. היא אף הביעה את רצונה כי הנאשם יאותר במהרה.

האמור בהודעה לא השתמע לשני פנים ונוכח כך, כלל ניסיונותיה של י להסבירו, לקו בחוסר סבירות ועלו בתוהו.

את התמיכה הנדרשת לאימוץ האמור בהודעתה של י, לאמיתות תוכנו, מצאתי בעדותה של המתלוננת.

י שללה מלכתחילה, גם בהודעתה במשטרה, את גרסת המתלוננת בדבר נקיטת אלימות מצדו של הנאשם כלפיה, במהלך האישום הראשון, בכך שסטר לה. המתלוננת לא טענה אמנם כי י היתה עדה לכך ואולם תיארה כי נזעקה למקום נוכח קריאותיה ואף עודכנה בדבר, מפיה.

המתלוננת זכתה אמנם לאמוני המלא, בהקשר לאירועים נושא כתב האישום ולא מן הנמנע כי י ביקשה להטות לאחיה, הנאשם, שכם ועל כן שללה את נסיבות נקיטת האלימות כמיוחס לו באירוע הראשון. עם זאת, בנסיבות בהן הובאה י לעדות מטם התביעה, ולא סתרה את האמור בהודעתה במשטרה, בהקשר זה, יש ממש בטענת הסניגור באשר לקושי לפיצול מהימנותה ומצאתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, מביצוע עבירת התקיפה בנסיבות מחמירות, המיוחסת לו באישום הראשון.

75. גם בעדותו של ש אחיינו של הנאשם, נמצאה תמיכה לגרסת המתלוננת כי נדקרה על ידי הנאשם. הלה הוזעק אל הבית על ידי המתלוננת, על מנת לממש את ההבטחה ושהה בעת הרלוונטית, בקרבתה ובקרבת הנאשם. ש שמע את המתלוננת זועקת מכאב והבחין בחתך המדמם. כמו כן שמע מפי המתלוננת בספונטאניות, כי נדקרה על ידי הנאשם.

76. באשר לאירוע הרביעי, רחשתי אמון מלא למאור ואליאל ושוכנעתי כי היה בגרסתם כדי לשקף את מהלך הדברים כהווייתם. המדובר בשוטרים שהגיעו לבית החולים במסגרת תפקידם והופקדו על ידי שמעוני, להבטחת שלומה של המתלוננת. הם פגשו בנאשם באקראי, בלא ששררה כל היכרות מוקדמת ביניהם ולא נמצא כל מניע בעטיו יש לפקפק במהימנותם. אף נמצאה תמיכה לגרסתם באשר לאופן התנהלות הנאשם והילך רוחו הנסער, מעדותו של סגולי שהובא לעדות על ידי ההגנה.

77. כאמור לעיל, הנסיבות האופפות את האירוע הרביעי, משליכות על מהימנות גרסת המתלוננת באירועים הקודמים לו ואף על הילך רוחו של הנאשם, בעת שהגיע אל בית החולים כשבחזקתו סכין. על כן גם עשה הנאשם, כל שלא ידו, כמפורט לעיל, על מנת לשוות להגעתו נופך תמים, וטען, באופן שלא התקבל על ידי, כי הגיע לבית החולים במצוות האב. כמו כן שלל כי השתולל ואף כי אחז את הסכין באמתחתו, כדי ליטול את עוקצה המפליל של נסיבה כבדת משקל זו.

78. שוכנעתי כי הנאשם השתולל בעת נסיעתו בניידת, על מנת למנוע את עריכת החיפוש ואיתור הסכין. בנסיבות בהן הוריד אליאל את ראשו, על מנת לנטרלו ולמנוע את המשך נקיטת האלימות מצדו, נשך אותו הנאשם ברכו ולא הרפה אלא אך לאחר שמאור עשה שימוש בטייזר.

79. באשר לסכין, שוכנעתי כעולה מעדותם של מאור ואליאל, כי נמצאה במהלך הנסיעה בניידת, לאחר שנפלה מכיסו של הנאשם, במהלך המאבק. ערה אני לכך כי סגולי טען שהסכין נמצאה רק לאחר הגעת הנאשם לתחנה. ואולם למדנו כי סגולי לא היה עד למציאת הסכין, שכן היה בחלקה הקדמי של הניידת, בעוד מאור ואליאל, יושבים לצדו של הנאשם, בחלקה האחורי ואך שמע אודות נסיבות התפיסה ממאור. לא מן הנמנע, כפי שאישר, שלא הבין כהלכה את הנאמר, מחמת היותו לוקה בשמיעתו.

80. ההגנה טענה כי היה באי מיצוי בדיקת ההודעות שעל גבי כרטיס הסיים של הטלפון הנייד של המתלוננת, משום מחדל חקירתי מהותי, החותר תחת גרסתה בדבר מסכת האיומים בה היתה נתונה ואשר באה לידי ביטוי גם במסרונים ששלח לה הנאשם.

ממזכר שערך רס"מ זוהר שלום, **ת/23**, עלה בהקשר זה כי נמנע מלמצות את ההליך נוכח מידע שקיבל מחוקר המיומן במחשבים, כי ממילא ההודעות אינן נשמרות על כרטיס הסיים. האמור יכול להוות הסבר באשר לאי נקיטת פעולות נוספות מצדו ואולם אמיתות המידע שהתקבל לא הוכח בראיות.

עם זאת, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו (ר' ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**) וכך הדבר גם בתיק זה.

81. בסיכומיה טענה ההגנה בנוסף, כי אף אם יקבע בית המשפט כי הוכחו עובדות כתב האישום, המבססות את האירוע השלישי, אין בהן כדי להקים את היסודות של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, המיוחסת לנאשם על פיו.

עבירה זו מוצאת מקומה בסעיף 329(א)(1) לחוקשזוהי לשונו:

"329. חבלה בכוונה מחמירה

(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:
(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;"

82. יסודות העבירה נבחנו בע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל/ונקבע כדלקמן:

"כדי שיתקיימו יסודותיה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, יש כאמור להוכיח כי התקיים יסוד נפשי של "כוונה מיוחדת" לפגיעה באדם. לעניין זה אין די ברשלנות, בפזיזות או בקלות דעת לאפשרות של פגיעה כאמור (ע"פ 4667/93 מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (1994)). יסוד נפשי זה של כוונה מיוחדת מטיל על בית המשפט להתחקות אחר צפונות ליבו של אדם, ולנסות לקבוע מה היו תחושותיו באשר למעשה שביצע. על הכוונה לגרום חבלה חמורה לומד ככלל בית המשפט מ"חזקת הכוונה", שלפיה בני אדם המבצעים פעולה "מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם", ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם (ע"פ 6019/09 קילאני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (2010)). חזקה זו, המבוססת על נסיון החיים, אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה (ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (2006); ע"פ 413/10 פלוני נ' מדינת ישראל[פורסם בנבו] (2011); ע"פ 6066/94 חסן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(4) 326 (1997))."

עוד נקבע בהקשר זה:

"... יכול היסוד הנפשי בעבירת החבלה בכוונה מחמירה להתגבש כהרף עין. אף אם נקבל את הטענה כי המערער פעל מתוך "כעס עיוור", הנה מעשיו הקשים, ריבוי הפגיעות, הניסיון לפגוע במתלוננת באמצעות סכין חרף זעקות הכאב ותחנוניה, מלמדים, כי היה מודע למעשיו, התכוון לתוצאות הנובעות מהם, וכי התגבשה הכוונה היוצרת את היסוד הנפשי הנחוץ, ולוא לרגע קט. נדגיש, כי אף אם, כטענת המערער, האירוע לא תוכנן מראש והיה תוצר של פרץ זעם יליד הרגע, אין בכך כדי ללמדנו בהכרח כי לא התגבשה באותו רגע כוונה לפגוע במתלוננת. ספציפית, גם אם החל האירוע כתגובה "ספונטנית" בויכוח, המשכו כשהשכנים מתדפקים על הדלת, מעיד על כוונה."

83. ובענייננו, כלל הנסיבות הצביעו על הילך רוחו הנסער של הנאשם, עם הגיעו אל הבית והזעם שעצר בקרבו, כלפי המתלוננת. גם אם אצא מנקודת הנחה כי דקירת המתלוננת לא היתה פרי של תכנון מוקדם והכוונה לעשות כן התגבשה בליבו של הנאשם באופן ספונטאני, לא יהא בכך כדי לעורר ספק "בחזקת הכוונה" העומדת נגדו, כי התכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו, להטיל במתלוננת מום או לגרום לחבלתה. בה בעת שדקר אותה בחפץ חד, באזור הרווי באיברים חיוניים וגרם לפגיעה במעי שהצריכה ניתוח והוצאת חלק מהמעי מגופה. גם בנסיבות הגעתו של הנאשם לבית החולים, לאחר אירוע הדקירה, כשהסכין באמתחתו, היה כדי ללמד, במשנה תוקף, על תחולת "חזקת הכוונה".

סוף דבר

84. לאור סך כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מביצוע עבירה של תקיפה בנסיבות

מחמירות לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק, המיוחסת לו באישום השני.

אני מרשיעה את הנאשם בכלל יתר המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ו, 24 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים